Τιμᾶται Λεπτῶν 10 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ **Τιμᾶται Λεπτῶν 10**

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' Ἐν Ἀθήναις, 11 Φεβρουαρίου 1893. ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 38

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐν Ἀθήναις ..... φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις..... » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία Ἰουλίου Μαρύ, (μετὰ εἰκόνων), μετάφρ. Β'.— ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργ. — Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ, μυθιστορία Ἕκτωρος Μαλώ, μετάφρ. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Δὲν θέλω νὰ μάθω τὰ μυστικά σου. Διὰ νὰ τύχω τῆς ἐμπιστοσύνης σου, Κρασοκανάτα, θὰ σοὶ εἴπω τί παρετήρησα εἰς σέ, εἰς τὸν κύριον Γεράρδον καὶ θὰ σοὶ εἴπω πρὸς τούτοις μυστικὰ τοῦ ἰατροῦ καὶ λεπτομερείας, τὰς ὁποίας ἴσως γνωρίζεις. Θέλω ὅμως πρῶτον νὰ μοὶ δώσῃς τὴν χεῖρά σου εἰς ἔνδειξιν συμφιλιώσεως. Εἶμαι ἀστυνομικὸς πράκτωρ καὶ ζητῶ ἕνα φονέα· θὰ παράσχω ἑπομένως ὑπηρεσίαν εἰς τὸν κύριον Βωφὸρτ καὶ εἰς τοὺς ἀγαπῶντας αὐτόν. Δὲν ἐννοῶ λοιπὸν διατί πρέπει νὰ δυσπιστῇς εἰς ἐμέ, ἀφοῦ ἐπιδιώκεις τὸν ἴδιον σκοπόν.

— Ποῖος σοῦ τὸ εἶπε ;

— Κανείς. Τὸ ἐννοῶ ὅμως ἐξ ὅσων παρετήρησα.

Ὁ Ζανζὸτ ἀνύψωσε τὴν κεφαλήν.

— Εἶσαι πραγματικῶς, εἶπε, καλὸς ἄνθρωπος καὶ δὲν θέλεις τὸ κακὸν τοῦ κυρίου Γεράρδου. Λοιπὸν νά, σοῦ δίνω τὸ χέρι μου ... Μὰ πρὶν γίνω φίλος σου καὶ σύντροφός σου, θέλω νὰ μοῦ ἐκμυστηρευθῇς.

Καὶ ἔσφιγξαν ἀλλήλων τὰς χεῖρας ἐγκαρδίως.

— Περίμενε πρῶτον νὰ παρατηρήσω εἰς τοὺς θάμνους, εἶπεν ὁ Πενσών. Θέλω νὰ βεβαιωθῶ ὅτι κανεὶς δὲν μᾶς ἀκούει...

Μετὰ πέντε λεπτὰ ἐπανῆλθε.

— Κανεὶς δὲν εἶναι... δυνάμεθα νὰ συνομιλήσωμεν ἡσύχως.

— Ἂς καθήσουμε ὅμως ... τὸ ποτῆρι τὸ κίρσχ ποῦ μοῦ ἔδωκες τὸ βράδυ μοῦ ἔκοψε τὰ γόνατα.

Καὶ ἐκαθέσθησαν χαμαὶ ὑπὸ τὸν ἥλιον.

— Πῶς ἐγνωρίσθημεν, φίλε Κρασοκανάτα ; Εἶχον ἀνάγκην νὰ μάθω ποῖοι ἦσαν οἱ ἄρρωστοι, τοὺς ὁποίους ἐθεράπευεν ὁ ἰατρὸς Γεράρδος. Διὰ νὰ τὸ μάθω, τὸ καλήτερον ἦτο νὰ παραφυλάττω ἁπλῶς τὸν ἰατρόν. Λοιπὸν ποῖος μὲ ἀνεκάλυψεν ὅταν ἔφερον τὴν ψευδῆ γενειάδα ; ὁ Κρασοκανάτας. Ποῖος μὲ παρηκολούθει ὅταν παρεφύλαττα τὸν ἰατρὸν καὶ μὲ ἠνάγκασε νὰ παραιτηθῶ τῆς παραφυλάξεως ; ὁ Κρασοκανάτας. Ποῖος ἔπαιζε μὲ τὸ ὄργανόν του διὰ νὰ εἰδοποιῇ τὸν ἰατρὸν νὰ προσέχῃ ;

— Μπά ! ὅλα αὐτὰ τὰ ἐκατάλαβες, εἶπεν ὁ Ζανζὸτ γελῶν.

— Ὄχι ἀμέσως. Κατόπιν ἐσκέφθην. Ὁ ἰατρὸς Γεράρδος λοιπὸν εἶχε συμφέρον νὰ μὴ παρακολουθῆται, δὲν δύνασαι δὲ ν' ἀρνηθῇς ὅτι ἦσο συνεννοημένος μετ' αὐτοῦ.

— Ἄ !... ἂν δὲν ἔχῃς ἄλλην ἀπόδειξιν...

— Ἔχω καὶ ἄλλας. Τὴν ἐπιοῦσαν λίαν πρωὶ μετέβης εἰς τοῦ ἰατροῦ καὶ ἔλαβες μακρὰν συνέντευξιν μὲ αὐτόν. Αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν μὲ εἶδες, αἴ ;

— Ἐπῆγα νὰ τὸν ἴδω, διότι ἡ μάννα μου ἤτουν πολὺ ἄρρωστη.

— Ἄφες αὐτά !... Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ μήτηρ σου ἔπασχε, διὰ τοῦτο τὴν ἐγκατέλειψες διὰ νὰ κατοικήσῃς μόνος εἰς τὴν «Συνέντευξιν τῶν Κυνηγῶν» ; Αὐτὸ δὲν εἶναι λογικόν.

— Θὰ ἔφερνα ἐκεῖ καὶ τὴν μάννα μου.

— Εἶσαι πολὺ ἑτοιμόλογος. Ἀλλ' ἀφοῦ ἐπερίμενες τὴν μητέρα σου, διατί δὲν ἐνοικίασες δύο δωμάτια, ἀλλ' ἐπίπλωσες ἕν ;... ἀκούεις ; σοὶ λέγω ἐπίπλωσες !

Αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ Ζανζὸτ δὲν εἶχε τί ν' ἀπαντήσῃ.

— Ἔπειτα, εἶπεν ὁ Πενσών, πρέπει νὰ ἦσαι πολὺ στενὰ συνδεδεμένος μὲ τὸν ἰατρόν, διὰ νὰ τῷ στείλῃς τοὺς λογαριασμούς σου πρὸς ἐξόφλησιν. Διατί λοιπὸν ἦλθες νὰ κατοικήσῃς εἰς τοῦ κὺρ Ἀντώνη ; εἶχες βεβαίως ἕνα σκοπόν. Ὁ σκοπός σου αὐτὸς ἦτο νὰ παραφυλάττῃς κάποιον. Ἀλλὰ ποῖον ; . . . Δὲν τὸ γνωρίζω. Ἐν τούτοις ὑποπτεύω...

Ὁ Κρασοκανάτας ἠτένισε τὸν Πενσὼν μετὰ περιεργείας.

— Ναί, συνέλαβα ὑπόνοιαν. Τοῦτο σὲ ἐκπλήττει ;... Δὲν ἤμην πολὺ μακράν σου, ὅταν κατῆλθες ἀπὸ τοῦ δωματίου σου, διὰ νὰ συναντήσῃς ἕνα κυνηγὸν εἰς τὴν πεδιάδα. Ὁ κυνηγὸς αὐτός, ὅστις ἐξῆλθεν ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Βωφόρτ, δὲν εἶναι ἄλλος εἰμὴ ὁ κύριος Δαγκέρ. Τοῦτο ἄλλως τε μοὶ ἐβεβαίωσεν ὁ Βατρέν. Τί τὸν ἤθελες ; νὰ τῷ ζητήσῃς ἐλεημοσύνην ;

— Δὲν εἶμαι ἐπαίτης, εἶπεν ὁ Κρασοκανάτας. Τοῦ εἶπα νὰ μὲ πάρῃ ὑπηρέτην του.

— Καὶ δὲν τὸ ἐδέχθη, ἀφοῦ μετέβης μόνος εἰς τὸ δάσος... ὅπου ἐκεῖνος δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ μεταβῇ, διότι μοὶ φαίνεται πολὺ ἀσθενής.

— Πῶς τὰ ἐξεύρεις ὅλα αὐτά ;

— Ἁπλούστατα. Ἤμην εἰς τὴν ὁδὸν πολὺ πρὸ σοῦ καὶ μοὶ ἀπηύθυνες μάλιστα τὸν λόγον.

— Ἤσουν τοῦ λόγου σου ;

— Ἐγώ. Εἶσαι πονηρός, ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι πονηρότερός σου. Ἐπείσθην λοιπὸν ὅτι παρηκολούθεις τὸν κύριον Δαγκέρ.

— Ἔλα δά· τί λέγεις ;... Διατί νὰ τὸν παρακολουθῶ ;

— Θὰ τὸ ἴδωμεν. . . Ὅπως δήποτε ἀπὸ χθὲς ἔλαβον τὸν καιρὸν νὰ πληροφορηθῶ ... ὁ Βατρὲν εἶναι πολύτιμος διὰ νὰ δίδῃ πληροφορίας... Ἐπειδὴ οἱ ὑπηρέται τῆς οἰκίας Βωφόρτ πηγαίνουν συχνὰ εἰς τοῦ κὺρ Ἀντώνη, οὗτος ἔμαθεν ὅτι ὁ Δαγκὲρ ἦτο βα-

ρέως ἀσθενής..! Εἶχε, φαίνεται, πλευρίτιδα.

— Αὐτὸ εἶναι 'δικός του λογαριασμός, εἶπε τραχέος ὁ Ζανζότ.

— Δὲν λέγω ὅτι ἔπραξεν ἔγκλημα, τὸν λυποῦμαι μάλιστα, διότι φαίνεται ὅτι ἠσθένησεν ἐκ τῆς λύπης του ὅτι συνελήφθη ὁ φίλος καὶ συνέταιρός του Βωφόρτ.

— Πῶς ; εἶπεν ὁ ὀργανοπαίκτης ἀνασκιρτήσας.

— Διάβολε ! τοῦτο εἶναι γνωστόν. Ὁ Δαγκὲρ ἠσθένησε τὴν αὐτὴν ἡμέραν τοῦ φόνου τοῦ Βαλόν, ἀφοῦ τὴν ἰδίαν ἡμέραν μετέβη πρὸς ἐπίσκεψίν του διὰ πρώτην φορὰν ὁ κύριος Γεράρδος.

— Τοῦ λόσου σου 'ξεύρεις περισσότερα ἀπὸ ἐμέ, κύριε Πενσών, εἶπεν ὁ Κρασοκανατας.

— Πιθανόν... 'Αλλ' ὁ κύριος Γεράρδος εἶχε συμφέρον νὰ μὴ παρακολουθῆται ἀπὸ ἐμέ ! ... Λοιπὸν δὲν ἐθεράπευε τότε τὸν κύριον Δαγκέρ ;

— Δὲν εἰξεύρω.

— Τὸ γνωρίζεις,ἀλλ' εἶσαι ἐχέμυθος."Ακουσόν με ἐν τούτοις, Κρασοκανάτα. Πρό τινος καιροῦ ὁ κύριος Γεράρδος μετέβη εἰς συνάντησιν τοῦ κυρίου Λουζιέ, τοῦ ἀνακριτοῦ τοῦ ἀναλαβόντος τὴν ἀνάκρισιν ἐπὶ τοῦ φόνου τοῦ Βαλὸν ὡς γνωρίζεις. Εἶπε λοιπὸν αὐτῷ· «"Εχω τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀθωότητος τοῦ κυρίου Βωφόρτ.» — «Γνωρίζετε τὸν ἔνοχον ; »— «Τὸν γνωρίζω». — «Τ' ὄνομά του ; »— «Δὲν δύναμαι νὰ τὸ εἴπω, διότι δὲν εἶναι ἰδικόν μου μυστικόν. Εἶμαι ἰατρὸς καὶ ὡς τοιοῦτος ἔλαβα τὴν ἐκμυστήρευσιν, ἣν ὑποχρεοῦμαι νὰ ἀποσιωπήσω». Ὁ κύριος Λωζιὲ δὲν ἐπέμεινε... ἀλλὰ μὲ ἐκάλεσε. Μοὶ ἐπανέλαβε τοὺς λόγους τοῦ κυρίου Γεράρδου καὶ μοὶ εἶπεν : «Ὁ ἰατρὸς θὰ σιωπήσῃ· δὲν δύναται ὅμως νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ νὰ ἐξιχνιάσωμεν τὸ μυστικόν του χωρὶς αὐτὸς νὰ θέλῃ. "Αν ὁ κύριος Βωφόρτ εἶναι ἀληθῶς ἀθῶος, ὁ κύριος Γεράρδος μεγάλως θ' ἀνακουφισθῇ ὅταν ἀποδειχθῇ ἡ ἀθωότης του».

— Μοῦ ὁρκίζεσαι ὅτι αὐτὰ ποὺ λέγεις εἶναι ἀληθινά ;

— Ὁρκίζομαι.

— "Ενας ὅρκος δὲν κοστίζει πολύ ... μερικοὶ μάλιστα ὁρκίζονται διὰ τὸ τίποτε.

— Εἰς τί θέλεις νὰ ὁρκισθῶ ;

— Σὲ κάτι μεγάλο πρᾶγμα.

— Τί ;

— Συλλογίζομαι... "Α ! εἰς τὴν στρατιωτικήν σου τιμήν...

— Λοιπὸν ὁρκίζομαι εἰς τὴν τιμήν μου ὡς ἀρχαῖος στρατιώτης . . . ὅτι σοὶ ἐπανέλαβα τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων τοῦ κυρίου Γεράρδου. Γνωρίζει τὸν φονέα τοῦ Βαλόν. Τὸ ἰατρικὸν ἀπόρρητον τὸν ἐμποδίζει νὰ ὁμιλήσῃ. 'Αλλ' ἡμᾶς οὐδὲν μᾶς ἐμποδίζει νὰ ζητήσωμεν τὴν ἀλήθειαν...

— 'Αρχίζω νὰ ἐννοῶ, ἐψιθύρισεν ὁ ὀργανοπαίκτης.

— "Εχεις τώρα ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ ;

— Ναί, Πενσών, εἶσαι πολὺ καλὸς ἄνθρωπος.

— Εἶμαι εὐχαριστημένος, διότι τὸ λέγεις... Τώρα ἐγὼ ἐτελείωσα, δὲν ἔχω ἄλλο τι νὰ σοὶ εἴπω, εἰμὴ ὅτι τὴν νύκτα ταύτην σὲ παρηκολούθησα ἕως ἐδῶ καὶ ὅτι ἐκρύβην ἀναμένων νὰ ἐξυπνήσῃς διὰ νὰ σὲ παρακολουθήσω πανταχοῦ ὅπου τυχὸν θὰ ἐπήγαινες. Εἶδα ὡς σὺ τὸν ἄνθρωπον, ὅστις πρὸ μιᾶς ὥρας ἦλθεν εἰς τὸ ἔλος. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος μοὶ ἔστρεφε τὰ νῶτα, δὲν εἶμαι διὰ τοῦτο βέβαιος ἂν τὸν ἀνεγνώρισα... νομίζω ὅμως ὅτι ἦτο ὁ Δαγκέρ. Εἶναι ἀληθές ;

Ὁ Κρασοκανάτας ἐδίστασεν ἔτι, εἶτα δὲ αὔφνης εἶπε :

— Δὲν ἀπατήθηκες, ἤτουν αὐτός.

— Γνωρίζεις τί ἦλθε νὰ κάμῃ ἐδῶ ;

— Δὲν εἰξεύρω, σοῦ ὁρκίζομαι.

— Δὲν ψεύδεσαι ;

— "Οχι· ὁ κύριος Γεράρδος μοῦ εἶπε νὰ τὸν ἀκολουθῶ καὶ νὰ τοῦ λέγω ὅ,τι κάμνει καὶ τὸ παραμικρόν. Εὑρέθηκα ἐδῶ διὰ νὰ κοιμηθῶ, ποὺ ἤμουν μεθυσμένος. . . ἀπὸ τὸ κίρσχ ποὺ μοῦ ἔδωσες...ἔτσι τυχαίως ἦλθα...

— 'Εννοεῖς, ὡς ἐγώ, ὅτι ὁ Δαγκὲρ θὰ εἶχεν ἀφορμὰς διὰ νὰ ἔλθῃ ἐδῶ νὰ κάμῃ ἓν ποδόλουτρον εἰς τὸ "Ελος τῶν 'Ελάφων εἰς τοιαύτην ὥραν !

— Ναί, μὰ ποία εἶναι ἡ ἀφορμή ;

— Θὰ τὴν εὕρωμεν ἴσως.

— Φαίνεται πῶς ἤθελε νὰ ἦναι μονάχος. . . Διὰ τοῦτο θὰ ἔφυγε, ἅμα εἶδε πῶς τὸν εἶδα.

— "Ω ! ἂν ἦσο καλήτερον κρυμμένος, θὰ ἐγνωρίζομεν ἴσως τὴν ἀλήθειαν τώρα.

— Τί τὰ θέλεις... δὲν ἤξευρα ποὺ εὑρισκόμουν... τόσῳ βαρὺ ἤτουν τὸ κεφάλι μου ... Αὐτὸ τὸ κίρσχ, βλέπεις !

— Τὴν ἡμέραν τοῦ φόνου τοῦ Βαλὸν ἤλθομεν μετὰ τοῦ κυρίου Γεράρδου, τοῦ κυρίου Βωφόρτ, καὶ τοῦ κυρίου Λωζιὲ μέχρι τοῦ "Ελους τῶν 'Ελάφων ... καὶ οὐδὲν ἀνεκαλύψαμεν. Μετὰ τοῦ Λόκμορ περιήλθομεν ὅλα τὰ μέρη καὶ τίποτε δὲν ἀνεκαλύψαμεν.

— Τί ἐζητούσατε ;

— Τὸν δερμάτινον σάκκον, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Βαλὸν εἶχε κλείσει τὰς τετρακοσίας πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων, ἃς εἰσέπραξε τὴν ἡμέραν ἐκείνην παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου Παρλαγκε.

— "Αδικα τὸν ἐζητούσατε. Ὁ δολοφόνος θὰ ἐπῆρε αὐτὸν τὸν σάκκον.

— "Οχι, διότι ὁ φονεὺς σοβαρῶς πληγωθεὶς διὰ τοῦ πολυκρότου τοῦ Βαλὸν καὶ παθὼν ἰσχυρὰν αἱμορραγίαν δὲν ἐγνώριζεν ἂν θὰ διετήρει τὰς αἰσθήσεις του, μέχρις οὗ μεταβῇ εἰς μέρος ἀσφαλές· ἑπομένως θὰ ἔκρυψεν εἰς τὸ δάσος τὴν περιουσίαν ταύτην.

Ὁ Κρασοκανάτας ὠχρίασεν.

— Εἶπες πῶς ὁ φονεὺς ἐπληγώθη ἀπὸ τὸν Βαλόν ;

— Ναί.

— Εἶναι βέβαιον ;

— 'Εβεβαιώθη ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ καὶ τῶν εὑρεθεισῶν ἐνδείξεων... Τοῦτο μάλιστα εἶναι μία ἐκ τῶν κατὰ τοῦ Βωφόρτ ἀποδείξεων.

— 'Αλήθεια... μὰ τότε, ὤ, τότε καταλαβαίνω, ναί, καταλαβαίνω...

— "Α ! ἄ ! εἶπεν ὁ Πενσὼν μετ' ἐνδιαφέροντος... Εἰπέ μοι λοιπὸν...

Ὁ Ζανζὸτ ἐσκέφθη, εἶτα δὲ μετὰ μακρὰν σιγὴν εἶπε :

— Κύριε Πενσών, ὑποσχέθηκα εἰς τὸν κύριον Γεράρδον νὰ μὴ κάμω τίποτε, χωρὶς τὴν ἄδειάν του, καὶ νὰ εἰπῶ μονάχα εἰς αὐτὸν ὅ,τι ἀνακαλύψω.Δός μου καὶ τοῦ λόγου σου μίαν ὑπόσχεσιν.

— "Ο,τι θέλεις, Κρασοκανάτα.

— Νὰ μοῦ ὑποσχεθῇς πῶς θὰ εἰδοποιήσουμε τὸν κύριον Γεράρδον πρῶτα ἀπὸ κάθε ἄλλον καὶ ἀπὸ τὸν ἀνακριτὴν ἀκόμη.

— Εἶναι σπουδαῖον ... αὐτό, τὸ ὁποῖον ζητεῖς.

— "Αν δὲν θέλῃς, τότε δὲν θὰ σοῦ εἰπῶ τίποτε.

— Δέχομαι· ὅπως δήποτε θὰ ἐπωφεληθῶμεν.

— Ναί, τώρα τὰ καταλαβαίνω ὅλα, εἶπεν ὁ Ζανζότ. Εἰξεύρεις τὴν νύκτα ποῦ ἔγεινε ὁ φόνος ποῖον ἀπήντησα ἐδῶ κοντὰ εἰς τὸ δάσος ; Εἰξεύρεις ποῖον εἶδα ποῦ ἀνεστέναξε καὶ ἔπεφτε εἰς κάθε βῆμα καὶ ἤτουν αἱματωμένος ... Εἰξεύρεις ποῖος ἤτουν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ;

— Ὁ Δαγκέρ ;

— Ναί, ὁ Δαγκέρ ... Αὐτὸς ποῦ ἤτουν προτήτερα ἐδῶ...

— Οὐδεμία πλέον ἀμφιβολία ὅτι ὁ φονεὺς εἶναι ὁ Δαγκέρ !...

— Προσέξατε, εἶπεν ὁ Κρασοκανάτας, ἐκατηγορήσατε τὸν κύριον Βωφόρτ... φυλαχθῆτε μήπως ἀπατηθῆτε καὶ τώρα.

— Αἴ ! ἡ ἐξήγησις εἶναι εὔκολος ... τὸ πολύκροτον τοῦ Βωφόρτ ὁ Δαγκὲρ τὸ ἐπῆρεν ἀπὸ τοῦ συντρόφου του ... ὁ Δαγκὲρ εἶναι κατεστραμμένος...ὁ Δαγκὲρ ἦτο εἰς τοῦ Παρλαγκὲ ὅταν ὁ Βαλὸν εἰσέπραξε τὰς 450 000 φράγκων ... ὁ Δαγκὲρ ἐπληγώθη ὑπὸ τοῦ Βαλόν ... Τὸν Δαγκὲρ θεραπεύει ὁ ἰατρὸς Γεράρδος... Πανταχοῦ ὁ Δαγκέρ, πάντοτε ὁ Δαγκέρ... ὁ κύριος Γεράρδος τὸν σώζει, ἐξαιρεῖ τὴν σφαῖραν ἀπὸ τῆς πληγῆς... 'Εγείρονται ὑπόνοιαι ἐν αὐτῷ καὶ θέλει νὰ φωτισθῇ... "Ερχεται εἰς τὸ Δικαστήριον... Ζητεῖ καὶ τῷ παρασκευάζουν τὸ πιστόλιον, διὰ τοῦ ὁποίου ἠμύνθη ὁ Βαλὸν κατὰ τοῦ φονέως. Εἰς πυροβολισμὸς ἐρρίφθη. Ὁ ἰατρὸς παραβάλλει τὸ ἐξαχθὲν βλῆμα πρὸς τὴν διάμετρον τοῦ πολυκρότου. 'Εσχημάτισε τὴν πεποίθησίν του. Δυστυχῶς τὸ ἰατρικὸν ἀπόρρητον τὸν δεσμεύει καὶ οὐδὲν δύναται νὰ εἴπῃ.Πόσον θὰ ὑπέφερεν ὁ δυστυχὴς νέος. 'Εννοῶ καὶ ἐγὼ τὰ πάντα, Κρασοκανάτα, ἐννοῶ... Τὸ πρᾶγμα εἶναι σαφές... ὁ ἰατρὸς εἶναι τίμιος καὶ αὐστηρός. Δὲν δύναται νὰ φανερώσῃ τὸ μυστικόν του, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου δὲν δύναται ν' ἀφήσῃ νὰ καταδικασθῇ εἷς ἀθῶος. Τί νὰ πράξῃ ; Φοβεῖται μήπως ὁ Δαγκὲρ διαπράξῃ ἀφροσύνην τινά. 'Ιδοὺ διατί ἐπεφόρτισε σέ, Κρασοκανάτα, νὰ ἐπαγρυπνῇς ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀθλίου καὶ νὰ τῷ γνωστοποιῇς καὶ τὰς ἐλαχίστας αὐτοῦ κινήσεις.

Ὁ Πενσὼν ἐν νευρικῇ ἐξάψει ἔτριβε τὰς χεῖρας.

— Τέλος θὰ διαλευκάνωμεν αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

— Μὴ λησμονήσῃς τὴν ὑπόσχεσιν ποῦ μοῦ ἔδωσες, κύριε Πενσών.

("Επεται συνέχεια.)

Β*

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Ποῦ μετέβη ἡ ἀθλία ; Ποῦ σκέπτεται ὅτι δύναται ν' ἀποκρύψῃ τὸ ὄνειδός της ; ἔφυγε μετὰ τοῦ ἀπαγωγέως της... Ὦ ! ἡ κόρη μου πλησίον τοῦ ἀγενοῦς ἐκείνου ! Θὰ σὲ ἀνεύρω, κόμησσα Δελασέρ, θὰ σὲ ἀνεύρω, ἐξηκολούθησε τρίζων τοὺς ὀδόντας, καὶ ἂν ἐκρύπτεσο εἰς τὸ ἄκρον τῆς γῆς. Ναί, θὰ τὴν ἀνεύρω καὶ ἀλλοίμονον εἰς αὐτήν, ἐὰν δὲν μοὶ δώσῃ τὴν κόρην μου !

Ὁ κόμης Δελασὲρ μίαν καὶ μόνην εἶχε σκέψιν, ν' ἀνεύρῃ τὴν κόμησσαν, ἵνα ἀποσπάσῃ ἀπ' αὐτῆς τὴν θυγατέρα του. Ἀλλὰ καὶ δὲν παρεγνώριζε τὰς δυσχερείας τοῦ ἔργου, ὅπερ ἔμελλε ν' ἀναλάβῃ, ἀνὴρ ὅμως ἰσχυρὰν ἔχων, τὴν θέλησιν, δὲν ἐθεώρει αὐτὰς ὑπερτέρας τῶν δυνάμεών του. Ἄλλως ἐπρόκειτο περὶ τῆς κόρης του, καὶ χάριν αὐτῆς τὰ πάντα ἠδύνατο νὰ κατορθώσῃ· οὐδὲν πρόσκομμα ἠδύνατο νὰ καταβάλῃ τὸ θάρρος του. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὃν δεινὴ κατέβαλε συμφορά, ἀνεκτᾶτο ὑπεράνθρωπον δύναμιν, ἅμα ὡς ἐσυλλογίζετο τὸ τέκνον του.

Πραϋνθείσης ὅμως ὀλίγον τῆς παραφορᾶς του, νέα δάκρυα ἀνέθωρον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἠσθάνετο ὁ δυστυχὴς ὅτι ἀπέπτη ἐσαεὶ ἡ εὐδαιμονία τοῦ βίου του.

Ἠθέλησε νὰ μάθῃ τί ἀπεκόμισεν ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἀπελθοῦσα καὶ ἀπηρίθμησεν ἐν τάχει τὰ ἀνήκοντα αὐτῷ ἀντικείμενα. Εὗρεν ἐν τῷ γραφείῳ τὰ κοσμήματα, ἅτινα προσήνεγκε τῇ κομήσσῃ πρὸ τοῦ γάμου αὐτῶν καὶ ὅσα ἔκτοτε ἠγόρασεν. Οὐδὲν ἔλειπε, καὶ αὐτὸς ὁ γαμήλιος δακτύλιος ὑπῆρχεν ἐν τῇ πυξίδι του Ὑπῆρχον ἐκεῖ ἐπέκεινα τῶν τριακοσίων χιλιάδων φράγκων ἀδάμαντες καὶ ἄλλοι πολύτιμοι λίθοι, ἀποτελοῦντες ὁλόκληρον περιουσίαν.

Ἐν δωματίῳ, συνεχομένῳ τῷ πρώτῳ, ἦσαν ἀνηρτημέναι αἱ ἐσθῆτες τῆς κομήσσης· τὰ ἀσπρόρρουχα, αἱ μηλωταί, αἱ ταινίαι της, ἦσαν διηυθετημέναι μετὰ τάξεως ἐν μεγάλῃ ἱματιοθήκῃ.

Ὁ κόμης Δελασὲρ ἐπείσθη ἀμέσως ὅτι ἡ κόμησσα ἀπῆλθε μὲ μόνην τὴν ἐνδυμασίαν, ἣν ἐφόρει, ἀποκομίσασα πιθανῶς ἐν μικρῷ μαρσίπῳ ὀλίγα ἀσπρόρρουχα τῆς πρώτης ἀνάγκης.

Βεβαίως ἡ φυγὰς δὲν ἀνεχώρησεν ἐφοδιασθεῖσα διὰ πολλῶν χρημάτων, καὶ μόλις θὰ εἶχε μεθ' ἑαυτῆς τὸ πολὺ ἑκατοντάδας τινὰς φράγκων. Περὶ τούτου ἐγίνωσκεν ὁ κ. Δελασὲρ τί νὰ σκεφθῇ· οὐδέποτε ἀπεποιήθη νὰ δώσῃ τῇ κομήσσῃ τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα τῷ ἐζήτει, ἀλλ' ἡ κόμησσα δὲν ἦτο ἀπαιτητική, καὶ ὅτε, σπανίως ἄλλως τε, ἔλεγε τῷ συζύγῳ αὐτῆς : «Ἔχω ἀνάγκην χρημάτων», τῇ ἀπεκρίνετο δ' ἐκεῖνος: «Λάβε ὅσα ἔχεις ἀνάγκην», συνετῶς φερομένη ἐδεικνύετο ἐπιφυλακτική.

Ἄρα ἡ κόμησσα ἀπῆλθεν οὐδὲν ἢ σχεδὸν οὐδὲν ἀποφέρουσα. Ὁ κόμης Δελασὲρ ἐβεβαιώθη περὶ τούτου. Ἐχαρακτήρισεν ἄρα γε τοῦτο ὡς ὑπερβολικὴν λεπτότητα τῆς κομήσσης ; Ἴσως. Ἀλλὰ νέαν καὶ μεγάλην ἠσθάνθη θλῖψιν· θὰ προετίμα βεβαίως ν' ἀπέφερε τὰ πάντα ἡ κόμησσα.

— Ἐννοῶ, εἶπε μετὰ πικρίας, ὁ ἄλλος εἶναι πλούσιος... Ὦ ! ὁποῖον αἶσχος καὶ δι' αὐτὴν καὶ δι' ἐμέ ! Ἡ κόρη μου, τὸ τέκνον μου, τὸ τέκνον τὸ ἰδικόν μου θὰ ἐνδύηται καὶ θὰ τρέφηται ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ! Εἶναι δίκαιος ὁ Θεός, εἶναι δίκαιος ; Ἀλλὰ τί κακὸν λοιπὸν ἔπραξα καὶ τιμωροῦμαι οὕτω σκληρῶς ;

Τῇ ἑνδεκάτῃ καὶ ἡμισείᾳ, ὅτε ἀνήγγειλαν αὐτῷ ὅτι τὸ γεῦμα ἦτο ἕτοιμον, ἔλαβε καιρὸν νὰ σκεφθῇ τί ὤφειλε νὰ πράξῃ. Εἶχεν ἤδη λάβει τὴν ἀπόφασίν του.

— Ναί, ἐψιθύρισε μιτὰ θλιβεροῦ μειδιάματος, πρέπει νὰ φάγω, πρέπει νὰ ζήσω. Ἡ ἀθλία ἀνθρωπίνη φύσις ἔχει τὰς ἀπαιτήσεις της.

Καὶ μεταβὰς εἰς τὸ ἑστιατόριον παρεκάθησεν εἰς τὴν τράπεζαν. Βλέπων ἑαυτὸν μόνον ἐν τῇ τραπέζῃ ταύτῃ, ἔνθα παρεκάθηντο καθ' ἑκάστην ἡ κόμησσα καὶ ἡ τροφός, ἔχουσα τὴν μικρὰν Λουκίαν ἐπὶ τῶν γονάτων της, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ στενάξῃ.

Ἡ τροφὸς ἠνόησεν ὅτι, μὴ ἔχουσα πλέον τὴν προσφιλῆ αὐτῆς μικράν, δὲν ἐδικαιοῦτο νὰ παρακαθήσῃ εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ κυρίου της.

Ὁ κόμης μὲ συντετριμμένην καρδίαν καὶ διακρύβρεκτον πρόσωπον ἐγεύθη μετὰ κόπου ὀλίγον καὶ ἔπιεν ὀλίγον οἶνον βορδιγάλιον καὶ οὐδὲν πλέον.

Μετὰ παρέλευσιν ὥρας προσεκάλεσε πάντας τοὺς θεράποντας αὐτοῦ, καὶ ὅτε παρουσιάσθησαν ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ, εἶπεν αὐτοῖς :

— Φίλοι μου, εἶσθε ὅλοι τίμιοι καὶ πιστοὶ θεράποντες· πάντοτε ἔμεινα εὐχαριστημένος ἐκ τῆς ὑπηρεσίας σας, πολλάκις δὲ μοὶ ἐδώκατε δείγματα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀφοσιώσεώς σας. Καὶ ὅμως ἀναγκάζομαι νὰ σᾶς ἀπολύσω.

Οἱ θεράποντες ἀπέδειξαν τὴν λυπηρὰν αὐτῶν ἔκπληξιν.

— Ὦ ! κύριε κόμη, ὑπέλαβεν ὁ θαλαμηπόλος.

Ὁ κ. Δελασὲρ ἐπανέλαβε :

— Ἐὰν λυπεῖσθε διότι ἀποχωρίζεσθε κυρίου, ὅστις ὑπῆρξεν ἀγαθὸς πάντοτε πρὸς σᾶς, πιστεύσατε ὅτι καὶ ἐγὼ λυποῦμαι ἐπίσης, διότι ἀποχωρίζομαι ἐξαιρέτων θεραπόντων. Ἀλλὰ πρέπει τοῦτο νὰ γείνῃ· αὔριον ἀναχωρῶ τῆς οἰκίας αὐτῆς, καὶ μετὰ ὀλίγας ἡμέρας πιθανῶς θ' ἀναχωρήσω ἐκ Παρισίων καὶ ἐκ Γαλλίας. Δὲν θὰ σᾶς χωρισθῶ ὅμως χωρὶς ν' ἀφήσω ἀνάμνησιν εἰς ἕνα ἕκαστον. Ἐντὸς ὀλίγου θὰ δώσω εἰς τὸν Θεόδωρον γραμμάτιον τὸ ὁποῖον θὰ ἐξαργυρώσῃ· ἕκαστος δὲ ὑμῶν, φίλοι μου, θὰ λάβῃ ποσὸν ἐκ δεκαπέντε χιλιάδων φράγκων.

Τοὺς λόγους τούτους ὑπεδέξαντο μετ' ἀνευφημιῶν οἱ θεράποντες.

— Τὸ δῶρον αὐτό, ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης, εἶναι τεκμήριον τῆς φιλίας μου καὶ ἀμοιβὴ τῶν καλῶν ὑμῶν ὑπηρεσιῶν. Νῦν, φίλοι μου, θὰ ζητήσω τι παρ' ὑμῶν, θ' ἀπαιτήσω μίαν ὑπόσχεσιν.

Ἐνταῦθα ἡ φωνή του ἐξησθένησε καὶ ἤρξατο ὑποτρέμουσα.

— Μοὶ ὑπόσχεσθε, ἐξηκολούθησεν, ὅτι εἰς οὐδένα θὰ εἴπητε ποτὲ ὅσα συνέβησαν σήμερον ἐνταῦθα ;

— Κύριε κόμη, θὰ ἤμεθα ἄφωνοι, ἀπεκρίνατο ἐν συγκινήσει ὁ φροντιστής. Τὸ ὀρκιζόμεθα, ναί ; προσέθηκεν ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς συναδέλφους του.

— Ναί, τὸ ὀρκιζόμεθα, ἐπανέλαβον ἐν χορῷ πάντες οἱ θεράποντες.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ κόμης. Ἀλλὰ μὴ νομίσητε ὅτι μὲ τὸ δῶρον, τὸ ὁποῖον σᾶς κάμνω θέλω νὰ ἐξαγοράσω τὴν σιωπήν σας. Ὄχι. Σᾶς γνωρίζω, φίλοι μου· ἐγνώριζον ὅτι ἠδυνάμην νὰ ζητήσω ἀπὸ σᾶς νὰ μοὶ δώσητε τελευταῖον τεκμήριον τῆς ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεώς σας. Καὶ πάλιν σᾶς εὐχαριστῶ.

Οἱ θεράποντες ἀπεσύρθησαν.

Μετὰ μικρὸν ὁ Θεόδωρος ἐξήρχετο τοῦ μεγάρου ὅπως κομίσῃ πρῶτον ἐπιστολὴν εἰς ἔμπορον ἵππων καὶ ἁμαξῶν, ἐξοφλήσῃ ἀκολούθως τοὺς λογαριασμοὺς τῶν προμηθευτῶν, ὡς διέταξεν αὐτὸν ὁ κύριός του, καὶ μεταβῇ τελευταίως εἰς τὴν Τραπέζαν τῆς Γαλλίας.

Τῇ πέμπτῃ ὥρᾳ εἶχεν ἐπιστρέψει.

Μετὰ μικρὸν ὁ κόμης Δελασὲρ προσεκάλεσεν αὖθις τοὺς θεράποντάς του καὶ εἰς ἕκαστον αὐτῶν ἐνεχείρισε τὸ ποσόν, ὅπερ τοῖς ὑπεσχέθη. Ἦσαν ἐννέα, συμπεριλαμβανομένων τῆς τροφοῦ, τοῦ θυρωροῦ καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ. Μετὰ ταῦτα τοῖς εἶπε ν' ἀποσυρθῶσι καὶ νὰ ἑτοιμάσωσι τὰ πρὸς ἀναχώρησίν των.

— Διότι, προσέθηκε, θὰ ἀφίσωμεν πάντες τὸ μέγαρον τὴν νύκτα αὐτήν.

Ἐνῷ οἱ θεράποντες ἠσχολοῦντο ἑτοιμάζοντες τὰς ἀποσκευὰς αὐτῶν, ὁ κόμης Δελασὲρ δὲν ἔμεινεν ἀδρανής. Διέταξε καὶ ἐκόμισαν εἰς τὸ δωμάτιον δύο μεγάλα κιβώτια, ἅπερ ἐπλήρωσεν ὁ ἴδιος πάντων τῶν ἀντικειμένων, ὅσα ἤθελε ν' ἀποκομίσῃ. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν ὅτι μεταξὺ τῶν ἀντικειμένων τούτων κατελέγοντο τὰ κοσμήματα τῆς κομήσσης. Συνέλεξε προσέτι μετὰ ἰδιαζούσης προσοχῆς πάντα τὰ πρὸς χρῆσιν τοῦ τέκνου του ἐνδύματα καὶ ἀσπρόρρουχα.

Ἐπειδὴ ἀπεφάσισεν ἤδη τὴν ἐκποίησιν τοῦ μεγάρου, ὡς καὶ πάντων τῶν ἐν αὐτῷ, δὲν ἐπεθύμει ν' ἀφήσωσι νὰ περιέλθωσιν εἰς χεῖρας ξένων τὰ ἱμάτια τοῦ προσφιλοῦς αὐτῷ τέκνου.

Τῇ ἑβδόμῃ ὥρᾳ παρέθηκαν αὐτῷ τὸ γεῦμα. Καὶ ἔφαγε περισσότερον ἢ προηγουμένως. Ἐπειδὴ ἦτο ἐξησθενημένος καὶ ἠσθάνετο ἀνάγκην ἀνακτήσεως τῶν ἐξαντληθεισῶν αὐτοῦ δυνάμεων, ἔφαγεν ἐξ ὅλων τῶν φαγητῶν, ἅτινα τῷ παρετέθησαν, καὶ ἔπιε φιάλην οἴνου. Ἤναψε μηχανικῶς σιγάρον, ἀλλὰ σχεδὸν ἀμέσως τὸ ἀφῆκε καὶ ἐσβέσθη.

Τέλος ἐσήμανεν ἡ δεκάτη. Ὁ κόμης προσεκάλεσε τὸν φροντιστὴν καὶ παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ ζητήσῃ τὰς ἀπαιτουμένας ἁμαξας ἐκ τοῦ ἐγγυτέρου σταθμοῦ τῆς ἑταιρίας τῶν μικρῶν ὀχημάτων. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἤρξατο ἡ ἀναχώρησις.

Ὁ ἁμαξηλάτης καὶ εἷς τῶν θεαπόντων ἀπῆλθον ὁμοῦ πρῶτοι· ἀκολούθως ἔπραξαν τὸ αὐτὸ ὁ μάγειρος καὶ ὁ θαλαμηπόλος. Μετὰ

μικρὸν ἀπῆλθεν ἡ τροφὸς μόνη καὶ μετὰ τέταρτον ὁ φροντιστὴς καὶ ὁ θαλαμηπόλος. Ὁ θυρωρὸς καὶ ἡ σύζυγός του ἀνεχώρησαν τελευταῖοι.

Τῇ διαταγῇ τοῦ κόμητος ὁ θυρωρὸς συνέτριψε τὸν κωδωνίσκον τῆς αὐλείου θύρας.

Μείνας μόνος ὁ κύριος Δελασέρ, περιεπάτησεν ἐπὶ εἴκοσι λεπτὰ ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ μεγάρου, οὗτινος πᾶσαι αἱ θύραι καὶ τὰ παράθυρα ὅλα ἦσαν κλειστά. Ἅμαξα, ἐφ' ἧς ἐφορτώθησαν τὰ δύο κιβώτιά του, ἀνέμενεν αὐτὸν ἐν τῇ ὁδῷ. Εἶχεν ἤδη παρέλθει τὸ μεσονύκτιον, ὅτε ἀπεφάσισε τέλος νὰ διαβῇ τὸν οὐδὸν τῆς θύρας, ἣν ἔκλεισε στρέψας τὸ κλειδίον δίς.

— Ποῦ πηγαίνομεν ; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ ἁμαξηλάτης.

— Εἰς τὴν ὁδὸν Λυῶνος, ἀπεκρίθη σκεφθεὶς ἐπὶ μικρόν.

— Ἀτυχία, μεγάλος ὁ δρόμος. ὑπέλαβεν ὁ ἁμαξηλάτης μετά τινος δριμύτητος.

— Τί σὲ βλάπτει, ἀπήντησεν ὁ κόμης, ἀφοῦ πληρωθῇς ;

— Ἀλλάσσει τότε τὸ πρᾶγμα, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ ἡνίοχος πραϋνθείς. Ἀλλὰ δὲν μοῦ εἴπατε τὸν ἀριθμόν.

— Ὑπάρχουσι πολλὰ ξενοδοχεῖα εἰς τὴν ὁδὸν Λυῶνος, σταθῆτε εἰς ὁποιονδήποτε θέλετε.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ κόμης Δελασὲρ ἐπέβη τῆς ἁμάξης, ἥτις ἐξεκίνησε πάραυτα.

Ε'

Ἔρως.

Ὁ κόμης Παῦλος Δελασὲρ ἦγε τὸ τεσσαρακοστὸν ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Κατήγετο ἐκ τῆς ἄνω Λιμόγης καὶ ἦν ὁ τελευταῖος ἀπόγονος τῆς ἀρχαίας καὶ περιφανοῦς οἰκογενείας τῶν Δελασέρ, ἥτις ἔν τε τῷ στρατῷ καὶ τῷ δικαστικῷ κλάδῳ τοσοῦτον ἐξηπηρέτησε τὴν Γαλλίαν.

Οἱ γονεῖς τοῦ Παύλου Δελασὲρ ἠγάπων αὐτὸν εἰς ἄκρον ὡς μονογενῆ υἱόν· ἡ δὲ μήτηρ του τὸν ἐλάτρευε. Γυνὴ μεγάθυμος, λεπτοτάτη καὶ ἐνάρετος, προσεπάθησε, βοηθοῦσα τὴν διανοητικὴν τοῦ υἱοῦ της ἀνάπτυξιν, νὰ γεννηθῶσιν ἐν τῇ καρδίᾳ του πάντα τ' ἀγαθὰ αἰσθήματα, καὶ ηὐτύχησε νὰ ἴδῃ ὅτι ὁ προσφιλὴς αὐτῇ Παῦλος ἀπέβαινε μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἀντάξιος αὐτῆς.

Μετ' ἐξαιρέτους σπουδὰς ἐν τῷ λυκείῳ τῆς Λιμόγης, εἰσῆλθεν ὁ Παῦλος εἰς τὴν πολυτεχνικὴν σχολὴν τῶν Παρισίων. Τότε ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Δελασὲρ μετέβησαν καὶ ἐγκατέστησαν ἐν Παρισίοις, ἵνα μὴ μένωσι μακρὰν τοῦ υἱοῦ αὐτῶν.

Ὁ Παῦλος Δελασὲρ ἠγάπα περιπαθῶς τὰ γράμματα, ἄπληστος δὲ ὢν πρὸς μάθησιν, ἐπεθύμει νὰ ἠδύνατο νὰ μάθῃ τὰ πάντα, ἵνα τὰ πάντα γινώσκῃ. Τῆς πολυτεχνικῆς σχολῆς ἀπεφοίτησεν ἐν τοῖς πρώτοις. Ἐπέστη ἡ ὥρα τῆς ἐκλογῆς ἐπαγγέλματος. Καὶ ἠδύνατο μὲν εὐχερῶς νὰ γείνῃ μηχανικός, προετίμησεν ὅμως νὰ διατηρήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του, ἵνα δύναται νὰ ἐπιδοθῇ καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὰς προσφιλεῖς αὐτῷ σπουδάς.

Ἐπὶ πολλὰ ἔτι ἐξηκολούθησεν ἐνδελεχῶς καὶ μαθήματα συνάμα νομικῆς, ἰατρικῆς καὶ φαρμακευτικῆς· ἐπειδὴ ὅμως οὔτε τὸν ἰατρόν, οὔτε τὸν δικηγόρον ἐσκόπει νὰ μετέλθῃ, δὲν ἐπεζήτησε τὸν τίτλον δόκτορος.

Ἦτο εἰκοσιεξαετὴς ὅτε ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἀπέθανε σχεδὸν ἐξαίφνης. Μετὰ παρέλευσιν τεσσάρων ἐτῶν νέα καὶ μεγάλη τῷ ἐπῆλθε συμφορά· εἶχεν ἀποβιώσει καὶ ἡ μήτηρ του καὶ ἀμέσως εὑρέθη ἐν παντελεῖ ἀπομονώσει, διότι ὡς ἐκ τῆς μεγάλης αὐτοῦ πρὸς τὴν σπουδὴν κλίσεως, εὑρίσκετο ἀείποτε μεμακρυσμένος τοῦ κόσμου καὶ ὀλιγίστους εἶχε φίλους.

Διετήρησε τὴν οἰκίαν ἣν εἶχεν ἐνοικιάσει ἄλλοτε ὁ πατὴρ αὐτοῦ κατὰ τὴν ὁδὸν Δράκοντος, μολονότι δὲ εἶχε τότε περιουσίαν τριῶν σχεδὸν ἑκατομμυρίων φράγκων, ἔζησε μολαταῦτα μετ' ἀξιοθαυμάστου μετριότητος. Ἐπεδόθη ἑπομένως εἰς τὰς σπουδάς του. Ὁλοκλήρους ἡμέρας καὶ νύκτας διήρχετο ἐν μέσῳ τῶν βιβλίων του, μόλις δ' ἐλάμβανε καιρὸν νὰ φάγῃ καὶ νὰ κοιμηθῇ. Ὁ τοιοῦτος βίος ὡμοίαζε σχεδὸν μὲ παράφροσύνην, εὐτυχῶς ὅμως εἶχεν ἰσχυρὰν κρᾶσιν, καὶ χάρις εἰς τὴν εὐρωστίαν του ἠδύνατο νὰ ὑποστῇ ὑπερβολικὴν ἐργασίαν, χωρὶς νὰ βλάψῃ τὴν ὑγείαν του. Προτιμῶν καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς του τὴν ἐργασίαν, μονήρη καὶ ἡσυχον διάγων βίον, σπανίως ἐξήρχετο τῆς οἰκίας, καὶ ὁσάκις ἔπραττε τοῦτο, ἐξήρχετο πεζῇ. Δὲν εἶχεν ἅμαξαν, διότι, ἔλεγεν, ἀπεστρέφετο πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ παράσχῃ αὐτῷ φροντίδας ἀσχέτους πρὸς τὰς ἐπιστημονικὰς αὐτοῦ ἐργασίας.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐποίει ἐπισκέψεις τινάς, οὐδέποτε ὅμως αὐτὸς ἐδέχετο ἐπισκέψεις. Ἄλλως δὲ δὲν ἐπεζήτει τὸ παραπαν τὴν φιλίαν τῶν ἀνθρώπων, καὶ πολὺ ὀλιγώτερον τὸν ἔρωτα γυναικός. Ἐγκεκλεισμένος εἰς τὴν οἰκίαν του, δοῦλος τῶν βιβλίων αὐτοῦ καὶ βεβυθισμένος εἰς τὴν ἐργασίαν, ἥτις ἀπετέλει τὸ μόνον αὐτοῦ πάθος, εἶχε καταστῇ, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, μισάνθρωπος.

Φυσικῶς οὐδέποτε ἀπήντα τις αὐτὸν εἰς ἑορτήν, μολονότι πολλὰς πολλάκις ἐλάμβανε προσκλήσεις. Καὶ ναὶ μὲν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ θὰ ἠνοίγοντο πᾶσαι αἱ αἴθουσαι τοῦ προαστείου τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, ἤρκει νὰ θελήσῃ τοῦτο, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐγίνωσκον τὴν ἀγρίαν αὐτοῦ φύσιν καὶ τὰς οἰκιακὰς αὐτοῦ κλίσεις, ἀντὶ νὰ τὸν ἐξαναγκάσωσιν ὅπως τὸν προσελκύσωσιν, ἄφινον αὐτὸν ἐν τῇ ἀπομονώσει του. Ἄλλως δὲ ἐσυνεχώρουν αὐτῷ ὅ,τι εἰς πάντα ἄλλον θὰ ἐθεωρεῖτο ἔλλειψις εὐπρεπείας.

Τοιοῦτον διήγαγεν ὁ κόμης Παῦλος Δελασὲρ βίον μέχρι τοῦ τεσσαρακοστοῦ τρίτου ἔτους τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, χωρὶς κατ' οὐδὲν νὰ μεταβάλῃ αὐτόν. Κατέστη αὐτόχρημα σοφός· εἶχε πάντα, ἢ σχεδὸν πάντα, σπουδάσει. Ἦτο ἱστορικός, γεωγράφος, ἀστρονόμος, νομομαθής. ὀλίγον ἰατρός, φυσιολόγος, κλπ. Οὐδαμῶς ὑπερηφανεύετο διὰ τὴν ἐπὶ τῶν ἄλλων ὑπεροχήν του· ἡ μετριοφροσύνη, τοσοῦτον σπάνιον χρῆμα παρὰ τοῖς πλείστοις τῶν ἀνθρώπων, ἀπετέλει μίαν τῶν ἀρετῶν αὐτοῦ.

Ἐντὸς τῶν δέκα τελευταίων ἐτῶν εἶχε γράψει δωδεκάδα σπουδαίων συγγραμμάτων, ἅτινα, ἐὰν ἐδημοσίευεν, ἤρκουν νὰ τῷ παράσχωσι τὸ δικαίωμα νὰ παρακαθήσῃ μεταξὺ τῶν ἑταίρων τῆς Ἀκαδημίας, ἀλλ' ἐσπούδαζε τὰς ἐπιστήμας δι' αὐτὰς καὶ πρὸς ἰδίαν αὐτοῦ εὐχαρίστησιν, οὐδέποτε δὲ διενοήθη ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐπωφεληθῇ τι ἐκ τῶν πολυμόχθων αὐτοῦ μελετῶν. Ὁ κόμης Δελασὲρ ἦτο ἐπιστήμων ἐκ κλίσεως, καθόσον μόνην φιλοδοξίαν εἶχε νὰ μάθῃ πολλά.

Τὸν ἀπρίλιον, ὅτε ἐπανέρχεται ὁ ἥλιος ἐκ τῆς ἐξορίας καὶ ἡ ζωηρότης ἁπλοῦται ἐπὶ τῶν φωλεῶν τῶν πτηνῶν, ὡς ποιητικῶς λέγει ὁ Φραγκῖσκος Κοππέ, καὶ ὅτε τὸ προάστειον τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ καὶ τἆλλα πλούσια προάστεια ἀποβαίνουσι σχεδὸν ἔρημα, τῶν μὲν ἀναχωρούντων εἰς τὰ ἐξοχικὰ μέγαρά των, τῶν δὲ ἀπερχομένων εἰς ἰαματικὰ λουτρὰ ἢ εἰς παραλίους πόλεις, καὶ ὁ κόμης Δελασὲρ ἀνεχώρησεν ἐκ Παρισίων, ἵνα διέλθῃ τὸ ἔαρ ἐν μικρᾷ οἰκίᾳ περιβαλομμένῃ ὑπὸ κήπου, ἣν εἶχεν ἐνοικιάσει ἐν Ἁγίῳ Γερμανῷ ἐγγὺς τοῦ δάσους.

Ἐκεῖ μοτήνεγκε μέρος τῆς βιβλιοθήκης αὐτοῦ μελετῶν καὶ συγγράφων ὡς ἐν Παρισίοις. Ἐν τῇ ἐξοχῇ ὅμως ἦν ἧττον οἰκιακὸς ἢ ἐν τῇ πόλει· συχνότατα ἐξήρχετο τοῦ σπουδαστηρίου αὐτοῦ καὶ ἐποίει μακρὸς περιπάτους ὑπὸ τὰς σκιερὰς δενδροφυτείας καὶ σπουδαίας ἐν μέσῳ τοῦ δάσους ἐκδρομάς. Ἐχρησιμοποίει τοὺς περιπάτους αὐτοῦ, εὑρίσκων ἐργασίαν καὶ ἐν τῇ διασκεδάσει του· διότι τὸ βοτανολογεῖν ἐθεώρει ψυχαγωγίαν. Τὸ μέγιστον δωμάτιον τῆς οἰκίας αὐτοῦ μετεβλήθη εἰς βοτανολόγιον. ὅπερ ἦτο πλῆρες δεματίων μεμαραμμένων χόρτων καὶ ἀνθέων.

Ἀλλὰ μιᾷ τῶν ἡμερῶν, ἐνῷ ἐπανήρχετο ὁ κόμης Δελασέρ, πλούσιον φέρων δέμα βοτανῶν εὑρέθη αἴφνης ἔναντι νέου καὶ ὡραίας κόρης, οἵτινες ἀνεπαύοντο καθήμενοι πλησίον ἀλλήλων ὑπὸ παναρχαίαν δρῦν.

Ὁ νέος ἦγε πιθανῶς τὸ εἰκοστὸν τέταρτον ἢ εἰκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας, ἡ δὲ κόρη μόλις τὸ δέκατον ὄγδοον.

Ὁ κόμης Δελασὲρ ἠσθάνθη παράδοξον καὶ ἀπροσδιόριστον συγκίνησιν. Καταπλαγεὶς καὶ ταραχθεὶς ἐσταμάτησεν αἴφνης καὶ προσέβλεψε μετ' ἐνδιαφέροντος μεμιγμένου μετὰ θαυμασμοῦ τὴν θελκτικὴν εἰκόνα. Εὐνόητον ἀπέβαινεν ὅτι ἐνετρύφων ἐν τῇ εὐδαιμονίᾳ των οἱ νέοι ἐκεῖνοι ἐρασταί, δύο στωμύλα πτηνα, φυγόντα ἐκ Παρισίων, τοῦ μεγαλου κλωβίου, καὶ ἐλθόντα εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπως ἐπαναλάβωσιν ἐν ἀνέσει τὴν αἰώνιον ἐπῳδὸν τῶν πρώτων αὐτῶν ἐρώτων.

Ὁ βραχίων τοῦ νέου περιέβαλλε τὸ ἀνάστημα τῆς κόρης, ἣν ἔθλιβεν εἰς τὰς ἀγκάλας, ἐνῷ αὕτη, κατασκευάζουσα στέμμα ἐκ κυάνων, ἐστήριζε τὴν ἐρασμίαν αὐτῆς κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ νέου.

Αἱ παρειαὶ τῆς νεάνιδος ἦσαν θαλεραὶ καὶ ἐρυθραὶ ὡς ὥριμον κεράσιον, τὸ πρόσωπον ἱλαρόν, μειδιῶντα τὰ χείλη καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου ἐφαίνετό τι τὸ ἀκτινοβόλον· τὸ βλέμμα της ἐξέφραζεν ἀπεριόριστον γλυκύτητα καὶ ἔρωτα. Ὁ νέος τεθαμβωμένος καὶ ὑπερχαίρων ἐκάλυπτεν αὐτὴν διὰ τοῦ φλογεροῦ ἐξ ἔρωτος βλέμματός του, προσφέρων αὐτῇ

συνάμα ἓν πρὸς ἓν τὰ ἄνθη ἅτινα συνέλεγε.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν δὲν ὡμίλουν, ἀλλ' ἡ σιωπὴ παρὰ τοῖς ἐρασταῖς ἔχει τὴν εὐγλωττίαν της· ἄλλως δὲ τίνας ἠδύνατο ν' ἀπαγγείλωσι λόγους, οἵτινες νὰ ἐκφράζωσι καλλίτερον ὅ,τι τὰ βλέμματα καὶ τὰ μειδιάματα αὐτῶν ἐξέφραζον ; Εἰς ἓν βλέμμα, εἰς ἓν μειδίαμα, ὑπάρχει πολλάκις ὁλόκληρον ποίημα.

Τοιαῦτα διελογίζετο ὁ κόμης Δελασέρ, λέγων καθ' ἑαυτόν :

— Δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην νὰ ὁμιλῶσιν ὅπως συνεννοηθῶσι.

Καὶ βλέπων τὰ ἀκτινοβολοῦντα τῶν δύο τούτων ἐραστῶν μέτωπα, ἐνόμιζεν ὅτι θὰ ἔμενον πάντοτε νέοι καὶ ὡραῖοι. Καὶ ἀπεμακρύνθη ἠρέμα, χαμαὶ νεύων τὴν κεφαλὴν καὶ ρεμβάζων. Ἦτο λίαν τεταραγμένος, πολλοὶ δὲ διαλογισμοὶ ἐβασάνιζον αὐτόν. Τὰ πτηνά, τὰ ὁποῖα ᾖδον ὑπὸ τὰ δένδρα καὶ ὁ μυστηριώδης ἐν τῷ ἀέρι ψιθυρισμός, ἐπροξένουν αὐτῷ ῥῖγος.

— Ναί, ἐψιθύρισεν, εἶδον εἰκόνα αὐτόχρημα καὶ εὐδαιμονίας.

Ἠσθάνετο κυκλοφοροῦν εἰς τὰς φλέβας αὐτοῦ τὸ αἷμα ταχύτερον καὶ θερμότερον, ἐξεπλήσσετο διὰ τοὺς ταχεῖς τῆς καρδίας του παλμούς, ἦτο συγκεκινημένος, λίαν συντεταραγμένος μάλιστα καὶ ἠσθάνετο ποιάν τινα ἀνησυχίαν. Διατί ;

Ὁ κόμης Δελασὲρ δὲν συνησθάνετο ἐπακριβῶς τὰς ἐντυπώσεις του, δὲν ἔμελλεν ὅμως ἀργὰ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὑφίστατο τὴν ἀνάγκην, ἣν πάντες αἰσθάνονται, τοῦ ν' ἀγαπήσῃ καὶ ν' ἀγαπηθῇ. Μόλις δ' ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του, μετεβλήθη ὅλως. Εὐθὺς ὡς διέβη τὸν οὐδὸν τῆς θύρας του, ἀνεγνώρισεν ὅτι ἡ κατοικία του ἦτο πράγματι ἔρημος. Τὰ δωμάτια δὲν εἶχον ἀέρα, καὶ εὐθὺς ἐννόει τις ὅτι ὁ κατοικῶν ἔμενεν ἐγκεκλεισμένος εἰς αὐτά· τὸ πρῶτον δὲ ἤδη ἐνόησεν ὅτι πολὺ μεγάλη ἦν ἡ περὶ αὐτὸν σιωπή. Ἠσθάνετο ἑαυτὸν περιβαλλόμενον ὑπὸ βαρείας ἀτμοσφαίρας, ἥτις ἐφαίνετο βαρύνουσα ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ, καί τι ψυχρὸν προσέβαλλεν αὐτόν.

Θέλων νὰ περισπάσῃ τοὺς διαλογισμούς του καὶ ν' ἀποδιώξῃ τὰς ἀναμνήσεις του, κατέφυγεν εἰς τὸ ἀναγνωστήριόν του, ἐν μέσῳ τῶν βιβλίων του. Ἔλαβεν ἐξ αὐτῶν τυχαίως ἓν καὶ τὸ ἤνοιξεν, ἀναγνώσας ὅμως ἀφῃρημένως γραμμάς τινας, τὸ ἔκλεισε μετὰ κινήσεως ἀνυπομονησίας. Ἔλαβε δεύτερον, τὸ ὁποῖον ὅμως εἶχεν ἐκλέξει τὴν φορὰν ταύτην, ἦτο τὸ «Φιλοσοφικὸν Λεξικόν». Ἐζήτησε τὴν λέξιν Ἔρως καὶ ἀνέγνω·

« Ὑπάρχουσι τόσα εἴδη ἔρωτος, ὥστε ἄγνωστον πρός τινα ν' ἀποταθῇ τις πρὸς ὁρισμὸν αὐτοῦ. Ὀνομάζουσιν ἐλευθέρως ἔρωτα πτερόεσσαν ἐρωτοληψίαν, δεσμὸν ἄνευ ἀφοσιώσεως, αἴσθημα ἄνευ ὑπολήψεως, τὰς θωπείας τῶν καλλωπιστῶν, ψυχρὰν συνήθειαν, ρωμαντικὴν φαντασίαν, κλίσιν, ἣν ταχέως ἐπακολουθεῖ κόρος· δίδεται τέλος τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς μυρίας χιμαίρας».

— Προτιμῶ τὸν ὁρισμὸν τοῦ ἔρωτος, ὅστις ἐδόθη εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δάσους ὑπὸ τὴν γηραιὰν δρῦν, ἐσκέφθη ὁ κόμης.

Εἶτα ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάγνωσιν :

« Ἐὰν θελήσωσί τινες τῶν φιλοσόφων νὰ ἐξετάσωσι κατ' οὐσίαν τὸ ἥκιστα φιλοσοφικὸν τοῦτο θέμα, ἂς σκεφθῶσι τὸ συμπόσιον τοῦ Πλάτωνος, ἐνῷ ὁ Σωκράτης διαλέγεται τῷ Ἀλκιβιάδῃ καὶ τῷ Ἀγάθωνι περὶ τῆς μεταφυσικῆς τοῦ ἔρωτος».

— Ὦ ! ὦ ! Βολταῖρε ! ὑπέλαβεν ὁ κ. Δελασὲρ δακνων τὰ χείλη.

Ἀνέγνω καὶ παλιν :

« Ὁ Λουκρήτιος λέγει πλείονα ὡς φυσιολόγος. Ὁ Βιργίλιος παρακολουθεῖ τὸν Λουκρήτιον. « Ἔρως αὐτὸς τοῖς πᾶσι ». Εἶναι ὁ ἱστὸς τῆς φύσεως, ἐφ' οὗ ἡ φαντασία ὑφαίνει. Θέλεις νὰ σχηματίσῃς ἰδέαν περὶ ἔρωτος ; Ἰδὲ τοὺς στρουθοὺς τοῦ κήπου σου, ἰδὲ τὰς περιστεράς, ἰδέ...»

Ὁ κόμης διεκόπη ἄφνης, ἔμελλε δὲ νὰ κλείσῃ τὸ βιβλίον ὅτε τὰ βλέμματα αὐτοῦ ἔπεσαν ἐπὶ τῶν ἑξῆς λέξεων :

« Ὁ ἔρως ἐν χώρᾳ ἀθέων λατρεύεται ὡς θεότης».

— Προτιμῶ αὐτό ! ἐψιθύρισε.

Διατελέσας δ' ἐπὶ στιγμὴν σιωπηλὸς ἐπανέλαβε :

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἔχω τίποτε νὰ ζητήσω εἰς τὰ βιβλία μου, τὰ ὁποῖα οὐδέποτε θὰ μοὶ εἴπωσι περὶ ἔρωτος ὅ,τι οἱ εἰς τὸ δάσος ἐρασταὶ μ' ἔμαθον πρὸ ὀλίγου.

Καὶ στηρίξας τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τοῦ βραχίονος, κρύψας δὲ τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις.

Τῇ ἑσπέρᾳ κατακλινόμενος ἔλεγε·

— Εἶμαι τρελλός... Ἀφοῦ κοιμηθῶ καλά, δὲν θὰ ἔχω πλέον αὔριον τὰς ἀλλοκότους αὐτὰς ἰδέας, αἱ ὁποῖαι μὲ βασανίζουν.

Ἠπατᾶτο βεβαιότατα. Ἐν πρώτοις τῷ ἀπέβη ἀδύνατον νὰ κοιμηθῇ, ὅτε δὲ ἠγέρθη, μὲ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, ἦτο ἔτι μᾶλλον τεταραγμένος. Ἐλπίζων ὅτι θὰ ὠφέλει αὐτὸν ὁ καθαρὸς ἀὴρ καὶ ὅτι θὰ τὸν καθησύχαζεν, ἐξῆλθε. Τὰ βήματά του ὡδήγησαν αὐτὸν εὐθὺ πρὸς τὴν δρῦν τῶν ἐρωτολήπτων· τὸ ὡραῖον ὅμως ζεῦγος δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ, ἀλλ' ἡ θελκτικὴ εἰκὼν τῆς προτεραίας ἀπέμεινεν ἐν τῇ μνήμῃ του καὶ ἐνόμιζεν ὅτι εἶχεν αὐτὴν εἰσέτι πρὸ ὀφθαλμῶν.

— Πόσον ἦσαν ὡραῖοι! ἀνέκραξε· πῶς παρετηροῦντο !... Τὸ μέλλον αὐτῶν περιελαμβάνετο εἰς ἓν μειδίαμα. Εἶχον ἐπὶ τοῦ μετώπου φωτοβόλον στέφανον... τὸν ἔρωτα ! Ἰδοὺ ὁ ἔρως !

Εἶτα εἰσῆλθεν εἰς δενδροστοιχίαν :

— Ναί, ναί, ἐπανέλαβε μετὰ σθένους, ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου συνίσταται εἰς τὸ ν' ἀγαπᾷ καὶ ν' ἀνταγαπᾶται. Καὶ τὸ ἐννοῶ σήμερον μόλις... Καὶ ὅμως ἐνόμιζον ὅτι ἐγνώριζον τὸν ἑαυτόν μου. Ἆ ! ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου περικλείει ὄντως ἀνεξιχνίαστα μυστήρια. Μεθ' ὅλας τὰς ἐπιστημονικάς μου γνώσεις, ἠξεύρω πολὺ ὀλιγώτερα τῆς κόρης, ἥτις ἔπλεκε στέφανον ἀπὸ κυάνους. Τί εἶμαι; Τίποτε. Ἐζήτησα τὴν ἀπομόνωσιν. Ἐκλείσθην εἰς τὴν οἰκίαν μου, κρυφθεὶς ὡς ἄρκτος εἰς τὴν φωλεάν της. Προεκάλεσα τὴν ἀδιαφορίαν καὶ ἐλησμονήθην παρ' ἐκείνων, οἵτινες ἠδύναντο νὰ μὲ ἀγαπήσωσιν. Ὦ ! ἐγκατελείφθην, ἐλησμονήθην ! Πόσον εἶναι λυπηρόν ! Ἔχω λοιπὸν τὸ δικαίωμα νὰ μεμψιμοιρῶ ! Ὄχι. Ἐὰν ἤθελον ἀγαπήσει, θ' ἀντηγαπώμην ! Διατί ἐθωράκισα τοιουτοτρόπως τὴν καρδίαν μου ; διατί δὲν ἠθέλησα νὰ μάθω τί ἐστιν ἔρως ; Καὶ ἐνόμιζον ὅτι ἤμην εὐτυχής ! Ὦ ! ἀγνοῶ τί εἶναι εὐδαιμονία ! Ναί, ἐξηκολούθησε μετὰ μεγάλης πικρίας, ἠπατήθην, ἐπλανήθην. Ἐὰν ὑπάρχῃ εἰσέτι καιρός, θ' ἀρχίσω νέαν ζωήν !

ΣΤ'

Τὸ ᾆσμα.

Νῦν ὅτε ὁ κόμης Δελασὲρ ἔβλεπε τὴν ἀπομόνωσίν του καὶ ἐννόει ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐγεννήθη ἵνα ζῇ μόνος, ἤθελε ν' ἀγαπήσῃ, ν' ἀποκτήσῃ σύντροφον οἰκογένειαν. Ἀλλ' ὁ ἐπιστήμων εὑρίσκετο ἀπέναντι δυσχερείας μείζονος ἐκείνης, ἣν ἀπήντησεν ὅτε κατεγίνετο εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῶν διαφόρων χαρακτήρων ἄνθους τινός· οὐδεμίαν ἐγνώριζε νέαν, προτιθεμένην νὰ συνάψῃ γάμον. Ἐν ταῖς αἰθούσαις τῶν μεγάλων οἰκιῶν, ἔνθα ἠξίωσε νὰ παρουσιασθῇ, οὐδέποτε ἠσχολήθη περὶ γυναικῶν, προτιμῶν πάντοτε ὁμηγύρεις ἀνδρῶν, σεβασμίων τινῶν μελῶν τῆς Ἀκαδημίας. Ὅθεν ἀείποτε καὶ πανταχοῦ αἱ νεάνιδες προτιμῶσι μίαν πόλκαν ἢ ἓν βάλς καὶ τῆς ἐπιστημονικωτέρας συνδιαλέξεως.

Παρῆλθον πολλαὶ ἡμέραι, καὶ ὁ κόμης Δελασὲρ περίτρομος ἐνόησεν ὅτι ἔπασχε καὶ ὅτι ἠπειλεῖτο σπουδαίως ὑπὸ ὑποχονδρίας. Δὲν εἶχε πλέον κλίσιν πρὸς τὴν ἐργασίαν, ἐγκατέλιπε τὰ βιβλία του, τοὺς ἄλλοτε παλαιούς του φίλους, καὶ διήρχετο ἡμέρας ὅλας περιφερόμενος πέριξ τῆς οἰκίας αὐτοῦ, ὡς τεθλιμμένη ψυχή. Ἡ κατάστασις ὅμως αὕτη δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ παραταθῇ πλέον καὶ ἀπῄτει ἐξ ἅπαντος ἀντιδραστικόν τι. Αἴφνης ἀνεμνήσθη ὅτι ἡ μαρκησία Δεμομπεραὶ προσεκάλει αὐτὸν κατὰ πᾶν ἔτος, ὅπως μεταβῇ καὶ διέλθῃ ἐν τῷ ἐν Βρησίῳ μεγάρῳ αὐτῆς, κειμένῳ ἐν τῷ κέντρῳ τῆς Τουραίνης· ὅθεν ἀποφασίσας ἀμέσως νὰ πραγματοποιήσῃ τοῦτο, μετέβη τὴν αὐτὴν ἑσπέραν εἰς Παρισίους, καὶ τῇ πρωΐᾳ τῆς ἐπιούσης ἐξεκίνησεν εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐπαρχίαν, ἥτις λέγεται κῆπος τῆς Γαλλίας.

Ἔλεγε καθ' ἑαυτόν :

— Ἡ μαρκησία εἶναι λίαν γνωστή· ἦτο φίλη τῆς μητρός μου καὶ μεθ' ὅλην τὴν ἀγροικίαν μου διασώζει εἰσέτι φιλίαν πρός με. Θὰ τῇ εἴπω εἰλικρινῶς ἀπὸ τί πάσχω, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ εὐαρεστηθῇ νὰ μὲ βοηθήσῃ διὰ νὰ θεραπευθῶ.

Ὁ κόμης Δελασέρ, ὡς γνωστόν, ἦτο πάντοτε ταχὺς εἰς τὰς ἀποφάσεις του. Ἀφίκετο εἰς Βρήσιον περὶ τὴν τρίτην μετὰ μεσημβρίαν, κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν ὑπεδέχοντο ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς μαρκησίας Δεμομπεραί. Ὁ μεγαλοπρεπὴς τοῦ ἰουνίου ἥλιος ἦτο περιλαμπής. Οἱ προσκεκλημένοι τῆς μαρκησίας ἦσαν συνηθροισμένοι ἐν ταῖς αἰθούσαις, μελετῶντες νὰ καταβῶσιν εἰς τοὺς κήπους καὶ περιπατήσωσιν ὑπὸ τὰς δενδροστοιχίας. Καὶ οἱ μὲν ἄνδρες ἔπαιζον καὶ διελέγοντο πρὸς ἀλλήλους, αἱ δὲ κυρίαι ᾖδον συνωδευόμεναι ὑπὸ τῆς μουσικῆς ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῶν κυριῶν.

Ὁ κ. Δελασὲρ ἀπέβη τῆς ἁμάξης πρὸ τοῦ κιγκλιδωτοῦ περιφράγματος τοῦ μεγάρου, καὶ ἐνῷ ὑπηρέτης τις ἐπορεύετο πρὸς αὐτὸν ἵνα λάβῃ τὸν μάρσιπόν του, ἕτερος μετέβη ν' ἀνακοινώσῃ τῇ κυρίᾳ του ὅτι ἔφθασεν εἰς τὸ μέγαρον ξένος τις, προσκεκλημένος βεβαίως.

Ἡ κ. Δεμομπεραὶ κατέλιπεν ἀμέσως τὴν ὁμήγυριν καὶ ἔσπευσεν εἰς προϋπάντησιν τοῦ ἀγνώστου ὁδοιπόρου. Ἀναγνωρίσασα τὸν κ. Δελασὲρ ἀφῆκε κραυγὴν εὐαρέστου ἐκπλήξεως, εἶτα τείνασα φιλίως τὴν χεῖρα :

— Σεῖς, σεῖς, εἶσθε ! ἀνέκραξε· τῇ ἀληθείᾳ, ἀγαπητὲ κόμη, δὲν εἰμπορῶ νὰ πιστεύσω τοὺς ὀφθαλμούς μου. Ποίαν προσπάθειαν κατεβάλατε διὰ ν' ἀποχωρισθῆτε ἀπὸ τὰ παλαιά σας βιβλία, κύριε τῆς ἐπιστήμης ἱεροφάντα ! Τοῦτο εἶναι μεγάλη θυσία... μείνατε βέβαιος ὅτι θὰ σᾶς ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τοῦτο. Εἶμαι βαθέως συγκεκινημένη, φίλε μου, διὰ τὸ μέγα τεκμήριον τῆς φιλίας, τὸ ὁποῖον μοὶ παρέχετε.

— Αὔριον, κυρία μαρκησία, ἀπεκρίθη ὁ κόμης ὑπομειδιῶν, θὰ σᾶς εἴπω πῶς καὶ διατί ἀπεφάσισα ἐξαίφνης νὰ ἐξέλθω τοῦ ἀποχωρητηρίου μου.

— Πολὺ καλά· θὰ ἦναι πολὺ ἐνδιαφέρον, πιστεύω. Ἀλλ' ἐκ τῆς χαρᾶς, ἣν αἰσθάνομαι βλέπουσα ὑμᾶς, ἐλησμόνησα τὸ πρῶτον καθῆκόν μου ὡς οἰκοδεσποίνης. Θὰ ἔχετε ἀνάγκην νὰ πάρετε κἄτι τι.

— Ὄχι, κυρία, προεγευμάτισα εἰς Τούρ.

— Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἑτοιμασθῆτε. Πηγαίνετε λοιπὸν νὰ ἐνδυθῆτε, ἀγαπητέ μοι κόμη, καὶ μὴν ἀργήσετε πολύ, διότι βιάζομαι νὰ σᾶς παρουσιάσω εἰς τὴν συναναστροφήν μου.

Καὶ στραφεῖσα ἡ μαρκησία πρὸς ὑπηρέτην εἶπεν αὐτῷ :

— Ὁδήγησε τὸν κόμητα Δελασὲρ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἀρτέμιδος.

Ἐνῷ ὁ κόμης ἠσχολεῖτο ν' ἀλλάξῃ ἐνδυμασίαν ἐν τῷ ὁρισθέντι δωματίῳ, ἡ μαρκησία ἀνήγγελλεν εἰς τοὺς προσκεκλημένους της τὴν εἰς τὸ μέγαρον ἄφιξιν τοῦ κόμητος Δελασὲρ. Ὀλίγοι γνωρίζοντες τὸν ἐπιστήμονα δὲν ἀπέκρυψαν τὴν ἔκπληξίν των.

— Ἀλλ' ἐάν, ἐπανέλαβεν ἡ μαρκησία, ὁ κόμης Δελασὲρ εἶναι ἐπιστήμων, ἤτοι ἄνθρωπος σοβαρός, δὲν θὰ μᾶς ἐμποδίσῃ ποσῶς νὰ διασκεδάσωμεν· ἄλλως εἶναι ἐξαίρετος μουσικὸς καὶ ἀγαπᾷ πολὺ τὴν μουσικήν. Ἔλα, δεσποινὶς Ἑλένη, ἐξηκολούθησεν ἀποταθεῖσα πρὸς νεάνιδα, νομίζω ὅτι εἶναι σειρά σου νὰ τραγῳδήσῃς κἄτι τι.

— Δὲν θέλω νὰ μὲ παρακαλῆν, ἀπεκρίθη, ἡ νεᾶνις ἐγερθεῖσα. Εἰπέτε μου τί ἐπιθυμεῖτε νὰ τραγουδήσω ;

— Ναί, ὡραία μου, τραγούδησε ἂν θέλῃς τὸ λυπητερὸ ἐκεῖνο τραγοῦδι, τὸ ὁποῖον ἐτραγούδησες προχθὲς καὶ τὸ ὁποῖον πολὺ μοὶ ἤρεσε :

Ἀγάπα, μοὶ εἶπον τὰ κρῖνα τῶν ἀγρῶν.

— Πολὺ καλά.

Ἡ νεᾶνις ἐκάθισε πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ συνοδεύουσα μόνη τὸ ᾆσμά της ἔψαλλε μεθ' ἡδονικῆς φωνῆς καὶ μετ' ἐξαιρέτου χάριτος τὴν πρώτην στροφήν.

Ψίθυρος ὑπὲρ τῆς ᾠδούσης ἐπλήρωσεν ἀμέσως τὴν αἴθουσαν.

— Ὡραῖον, ὡραῖον ! ἔλεγον, καὶ ἐχειροκρότουν συνάμα.

Κατὰ τὴν δευτέραν στροφήν, ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἤνοιξεν ἠρέμα καὶ ἐνεφανίσθη ὁ κόμης Δελασὲρ, ὅστις ὅμως εἰς νεῦμα τῆς μαρκησίας ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ προσήλωσε τὸ οὖς ἵν' ἀκούσῃ.

Ἡ νεᾶνις ἐτραγῴδησε τὴν δευτέραν στροφήν :

Τοὺς πόθους πάντας τῆς ψυχῆς δὲν ἐκπληροῖς,
κάλλος, νεότης, καὶ τῶν θαυμαστῶν φωνή.
Ἡ αἴγλη κόρης ἐν νυκτερινοῖς χοροῖς,
ἡ ὑπερτάτη δέν μοι εἶναι ἡδονή.
Ἄλλο ζητ' ἡ καρδία ἄκρον ἀγαθόν,
βάλσαμον θεῖον τῆς πασχούσης μου ψυχῆς.
Ἀγάπ' ἀγάπα, ἵνα ᾖσαι εὐτυχής,
μοὶ εἶπον τ' ἄνθη καὶ τὰ κρίνα τῶν ἀγρῶν.

Νέαι χειροκροτήσεις ἠκούσθησαν ζωηρότεραι καὶ θορυβωδέστεραι τῶν πρώτων.

Ὁ κόμης ἵστατο καταμαγευμένος ὑπὸ τῆς μελῳδικῆς καὶ ἐπαγωγοῦ φωνῆς τῆς κόρης, καὶ ὅτε αὕτη ἔψαλλε μετ' ἀξιεράστου χάριτος τὸν στίχον :

Ἀγάπ' ἀγάπα, ἵνα ᾖσαι εὐτυχής,

ᾐσθάνθη τὴν καρδίαν του σκιρτήσασαν. Δὲν συνώψιζεν ἆρά γε ὁ στίχος ἐκεῖνος τοὺς διαλογισμοὺς αὐτοῦ ; Ἐνόμισεν ὅτι οἱ λόγοι, οὓς ἤκουσεν, ἐγράφησαν χάριν αὐτοῦ καὶ ὅτι χάριν αὐτοῦ καὶ μόνου ἐτραγῴδησε τὴν στροφὴν ταύτην ἡ νεᾶνις.

Ἐν τοσούτῳ ἡ μαρκησία ἠγέρθη· προὐχώρησε πρὸς τὸν κόμητα, ἔλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρός, καὶ σύρασα εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης,

— Κύριοι καὶ κυρίαι, εἶπεν, εὐτυχὴς λογίζομαι παρουσιάζουσα ὑμῖν τὸν κόμητα Δελασέρ, ἕνα τῶν ἀρίστων φίλων μου.

Πάντων τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο. τρεῖς δὲ ἢ τέσσαρες προσῆλθον καὶ ἔθλιψαν τὴν χεῖρα τοῦ κόμητος, ὅστις, μετὰ μείζονος εὐχερείας ἢ ὅσην προσεδόκα τις παρ' αὐτοῦ, ἐχαιρέτισε τὰς κυρίας, ἀντιχαιρετίσασαι αὐτὸν δι' ἐπαγωγῶν μειδιαμάτων.

— Ἀλλὰ δὲν εἶναι πλέον ὁ ἴδιος, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἡ μαρκησία· μετεβλήθη.

Ὁ κόμης ἐπλησίασε τὴν ἀοιδόν

— Δεσποινίς, τῇ εἶπε μὲ ὑποτρέμουσαν φωνήν, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ διαταράξω τὴν διασκέδασίν σας, καὶ θὰ λυπηθῶ πολὺ ἐὰν ἀποστερήσω τὰς κυρίας καὶ τοὺς κυρίους τῆς ἡδονῆς τοῦ νὰ σᾶς ἀκούωσι. Σᾶς παρακαλῶ, δεσποινίς, εὐαρεστήθητε νὰ ἐξακολουθήσητε.

— Ναί, ναί, ἀγαπητή μου Ἑλένη, εἶπεν ἡ μαρκησία, τὴν τρίτην στροφήν.

Ὁ κόμης ὠπισθοχώρησεν ὀλίγον, ἀλλ' ἔστη οὕτως, ὥστε νὰ βλέπῃ τὸ πρόσωπον τῆς κόρης καὶ νὰ παρατηρῇ πάσας τὰς κινήσεις τῶν χαρακτηριστικῶν της.

Ἡ νεᾶνις καταπόρφυρος ἐτραγῴδησε τὴν τελευταίαν στροφὴν τοῦ ᾄσματος.

Ἡ δεσποινὶς Ἑλένη Νοαρμόν, ἦτο κόρη ἀπαραμίλλου καλλονῆς. Τὸ ἀνάστημά της, ἀνάλογον, ἦτο λεπτόν, ραδινόν, εἶχε δὲ ... ραῖον τράχηλον, θελκτικοὺς ὤμους καὶ θα... μάσιον λαιμόν. Οἱ ἡμίγυμνοι βραχίονές τη... ἦσαν λευκοὶ ὡς ἀλάβαστρος, αἱ δὲ χεῖρες μ... κραὶ καὶ κομψαὶ μετὰ λεπτοτάτων δάκτ... λων καὶ ἐρυθρῶν ὀνύχων.

Ἡ καστανόχρους αὐτῆς κόμη περιειλιγμ... νη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς ἐπέστεφε ... ὡραῖον καὶ ἀγνότατον μέτωπόν της. Τὸ στόμ... της ἦτο μικῦλον, ἐρυθρὰ τὰ χείλη, ὀλίγ... παχέα ἴσως, ἀλλ' ἀείποτε μειδιῶντα, κ... οἱ ὀδόντες ὡραιότατοι. Αἱ παρειαὶ ἦσαν ... ποστρόγγυλοι, ὑπέρυθροι καὶ θαλεραί. ... μετὰ διαφανῶν καὶ κινουμένων ρωθώνων ... αὐτῆς ἦτο πρότυπον τελειότητος· τὰ ὦτ... ἦσαν κομψά, διαφανῆ καὶ ὑπέρυθρα, ὡς ... παρειαί της. Ἀλλὰ τὸ ἑλκυστικὸν πρὸ πά... των ἐν αὐτῇ, τὸ ἐπαγωγόν, τὸ δεσμεῦον, ... μαγεῦον, ἦσαν ἡ ἀφελὴς ἔκφρασις, ἡ γλυ... κύτης τοῦ ἀγγελικοῦ αὐτῆς προσώπου κ... ἐπὶ πλέον τὸ ἀπροσδιόριστον, ἀλλὰ λατρε... τὸν αὐτῆς βλέμμα, ὅπερ ἐξέπεμπον οἱ πο... κνοβλέφαροι καὶ μεγάλοι αὐτῆς ὀφθαλμοί.

Πάντα ταῦτα δὲν ἔμειναν ἀπαρατήρητ... ὑπὸ τοῦ κόμητος Δελασέρ. Ὅτε μετὰ μικρ... ἐξῆλθον τῆς αἰθούσης, ὅπως περιπατήσω... ὀλίγον εἰς τοὺς κήπους, μεχρισοῦ ἐπιστῇ ἡ ὥρ... τοῦ γεύματος, ὁ κόμης προσήνεγκε τὸν βρα... χίονά του εἰς τὴν Ἑλένην.

— Δεσποινίς, τῇ εἶπεν, ἔχετε ἡδονικ... φωνὴν καὶ τραγῳδεῖτε θαυμασίως· εἶναι ε... τύχημα νὰ σᾶς ἀκούῃ τις.

— Γνωρίζω ὅτι εἶσθε κάλλιστος μουσ... κός, κύριε ἀπεκρίθη, καὶ κολακεύομαι δι... τὴν κρίσιν σας· ἀλλὰ βεβαίως, κύριε κόμ... μεγαλοποιεῖτε τὴν μικράν μου ἀξίαν.

— Δεσποινίς, ἀνταπήντησεν ὁ κόμης μετ... ζέσεως· ἔχετε σπανίαν ἀρετήν, διὰ τὸ ὁποῖ... σᾶς ὑπερεπαινῶ, τὴν μετριοφροσύνην.

Τὸ πρῶτον ἤδη ἐπὶ ζωῆς του ὁ κόμ... Δελασὲρ ἐδείχθη λίαν περιποιητικὸς καὶ ... ράσμιος πρὸς τὰς γυναῖκας. Κατὰ τὸ γεύ... μα ἦτο φαιδρότατος, ἡ δὲ μαρκησία, ἐπ... θυμοῦσα νὰ καταστήσῃ αὐτὸν γνωστὸν ε... τὴν ὁμήγυριν, ἐφαντάσθη νὰ τὸν κάμῃ ν... ὁμιλήσῃ. Διὰ τῆς πολυμαθείας, τῆς περὶ ... ὁμιλεῖν εὐχερείας καὶ τοῦ πνεύματός του ... δέσμευσε τὴν προσοχὴν καὶ ἐκίνησε τὸ ἐνδ... αφέρον πάντων.

[Ἕπεται συνέχεια].

Π.

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ

Μυθιστορία ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΩ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Πρέπει νὰ τὰ μάθω.

— Οὐδέποτε θὰ δυνηθῶ.

— Ἀλλὰ προσπάθησε, ἀδελφή μου.

— Ναί... εἰξεύρω ὅτι πρέπει νὰ σοὶ τ... εἴπω ὅλα. Πολλάκις ἠθέλησα νὰ σοὶ ἐξομο... λογηθῶ καὶ δὲν ἔλαβον τὸ θάρρος. Ἠρχο... μην πρὸς σὲ μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ σοὶ ἐκμυ...

τιμηρευθῶ, ἀλλ' ὅτε σὲ ἔβλεπον καὶ μὲ ἔβλεπες ἠσθανόμην ἐμαυτὴν ἀνίσχυρον.

— Τώρα δὲν σὲ βλέπω· τὰ παράθυρα εἶναι κλειστά· εἰπέ μοι λοιπὸν τὰ πάντα. Γνωρίζεις ὅτι θὰ σὲ σώσω.

— Θὰ μὲ σώσῃς!

— Θὰ σὲ ὑποστηρίξω.

— Καὶ ἡ μήτηρ, ἡ μάμμη;

— Θὰ σκεφθῶμεν. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ μοὶ εἴπῃς ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον δι' ἐνστίκτου κινήσεως, ἡ Ἰουλιανὴ ἐλίκνιζε τὴν Ἀννέταν ἐν τῇ ἀγκάλῃ της. Νεαρὰ μήτηρ δὲν θὰ ἦτο τρυφερωτέρα διὰ τὸ μικρὸν αὐτῆς τέκνον. Τὸ δωμάτιον ἦτο σκοτεινόν, ἐν τῇ σιγῇ δὲ τῆς ἑσπέρας δὲν ἠκούετο εἰμὴ ἡ ἀναπνοή των καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν στεναγμὸς ἢ λυγμός.

— Δυστυχὴς ἀδελφή! ἐψιθύριζεν ἡ Ἰουλιανὴ ἀσπαζομένη αὐτήν· προσφιλής μοι ἀδελφή, ὁμίλει εἰς τὴν ἀδελφήν σου, ὁμίλει εἰς τὴν μητέρα σου.

— Ὦ! μῆτερ! μῆτερ! Χάριν ἐμοῦ ἀπελπίζεσαι, χάριν ἐμοῦ ἀτιμάζεσαι, σύ, ἡ τόσον καλή, σύ, τὴν ὁποίαν τόσον τρυφερῶς ἠγάπησα, σύ, ἥτις μὲ ἀνέθρεψες.

Ἡ Ἰουλιανὴ διετέλει ἐν ἄκρᾳ συγκινήσει.

— Καὶ ὅταν συλλογίζωμαι, ἔλεγεν ἡ Ἀννέτα, ὅτι προῃσθάνθης ὅ,τι συνέβη καὶ μὲ προειδοποίησες. Τοὺς ἀκούω τοὺς φρονίμους λόγους σου· ποσάκις μοὶ τοὺς ἐπανέλαβες! Ἐνθυμεῖσαι τί μοὶ εἶπες: «Ἂν τὸν ἀγαπᾷς, καὶ ἂν αὐτὸς δὲν σὲ ἀγαπᾷ· θέλεις νὰ τὸν κατακτήσῃς· τί θὰ συμβῇ ἂν αὐτὸς σὲ κατακτήσῃ;» Μὲ κατέκτησεν, Ἰουλιανή· μὲ κατέκτησεν. Ἄ! ἐνόμιζα ὅτι ἤμην ἀρκετὰ ἰσχυρά, ὅτι ἠδυνάμην νὰ διευθύνω τὸν βίον μου. Ἄ! πόσον ἤμην παράφρων, πόσον εἶμαι δυστυχής!

Ἡ φωνὴ τῇ ἐξέλιπε· μετ' ὀλίγον ὅμως ὑπέλαβε:

— Τὴν ἑσπέραν τῆς παραστάσεως μοὶ ὡμίλησεν ἀπροκαλύπτως. Ἐπίστευσα ὅτι μὲ ἠγάπα· ἀλλὰ δὲν ἤμην βεβαία, διότι οὐδέποτε μοὶ τὸ εἶχεν εἴπει. Μετὰ τὴν *Βουσετικέτην* μὲ ἐπλησίασε καὶ μοὶ εἶπε χαμηλοφώνως: «Πρέπει νὰ σᾶς ὁμιλήσω ἀπόψε τὸ μεσονύκτιον εἰς τὸ ἄνδηρον». Καὶ τὸ μεσονύκτιον ἤμην εἰς τὸ ἄνδηρον. Ἰουλιανή.

— Καὶ τὸ μεσονύκτιον ἦσο εἰς τὸ ἄνδηρον!

— Ἄ! πῶς; διατί; μὴ μὲ ἐρωτᾷς, δὲν τὸ εἰξεύρω, χωρὶς ὅμως νὰ τὸ θέλω.

— Καὶ ἐκεῖνος ἦλθε;

— Διὰ τοῦ βράχου. Ἠθέλησα τότε νὰ τῷ εἴπω ὅτι τὸν ἠγάπων. Δὲν ἠθέλησα, δὲν τὸ εἶπα.

— Λοιπόν!

— Ἔφυγε δυσηρεστημένος. Ὁ πατήρ του ἦλθεν· ἐνόμισα ὅτι ἦλθε διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν χεῖρά μου. Ἀλλὰ καὶ σὺ τὸ ἐπίστευσες.

— Εἶναι ἀληθές.

— Βλέπεις! Ἅμα ἔφυγεν ὁ πατήρ του ἐπῆγα πάλιν εἰς τὸ ἄνδηρον. Ἐζήτησε πάλιν νὰ τῷ εἴπω ὅτι τὸν ἀγαπῶ... καί... εἰς τὴν αἴθουσαν τὸ εἶπα.

— Ἦλθε πολλάκις;

— Ὁσάκις ὑπῆρχε σελήνη καὶ ἔβλεπε διὰ ν' ἀνέρχεται διὰ τοῦ βράχου.

— Καὶ ἀφ' ὅτου ἐπανῆλθεν ἐκ τῆς μητρός του τὸν εἶδες;

— Ὄχι.

— Διατί;

— Ἄ! διότι δὲν μὲ ἀγαπᾷ πλέον, διότι μὲ ἐγκαταλίπει.

— Πόθεν τὸ εἰκάζεις;

— Τῷ ἔγραψα καὶ δὲν ἦλθε. Παρὰ τοῦ κυρίου Βονὲ ἔμαθα πρὸ ὀλίγου ὅτι ἡ μήτηρ του ἐθεραπεύθη. Κατὰ τὴν κηδείαν τῆς κυρίας Δραπιὲ τὸν ἐκύτταξα διὰ νὰ τὸν καλέσω, ἀλλ' αὐτὸς ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς. Ἠθέλησα νὰ βαδίσω πλησίον του καὶ ἔμεινεν ὀπίσω. Δὲν μὲ ἀγαπᾷ πλέον, δὲν μὲ ἀγαπᾷ!...

Ἡ Ἰουλιανὴ ἐστέναξε.

— Γνωρίζει ὅτι;...

— Αὐτὸς μοὶ τὸ εἶπεν ὅτι θὰ γείνω μήτηρ.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ἡ Ἰουλιανή, ἡ δὲ δυστυχία μας εἶναι μεγαλειτέρα ἢ ὅσον ἐφανταζόμην.

Ἐπεκράτησε στιγμὴ ἀγωνίας. Ἡ Ἀννέτα κατέπεσε χαμαὶ λιπόθυμος σφίγγουσα μεταξὺ τῶν χειρῶν της τὰς χεῖρας τῆς ἀδελφῆς της.

— Ἀλλά, εἶπε συνελθοῦσα, τί σοὶ εἶπεν ὁ κύριος Βονέ!

— Ὅ,τι λέγεται εἰς τὴν πόλιν!

— Εἰς τὴν πόλιν!

— Ὅ,τι διαδίδει ἡ κυρία Κόλλας.

— Λοιπὸν τετέλεσται.

— Διατί; ἀλλὰ διὰ νὰ σὲ ὑπερασπίσω, διὰ νὰ σὲ σώσω, ἦλθα νὰ μοὶ εἴπῃς τὴν ἀλήθειαν, διότι δὲν ἠδυνάμην νὰ πιστεύσω τὸν κύριον Βονέ.

— Γνωρίζει... σοὶ εἶπεν;

— Δὲν τὸν γνωρίζεις, ἀπήντησεν ἡ Ἰουλιανή· εἶναι ἄνθρωπος ἄκρας ἐντιμότητος καὶ εὐγενείας. Ἠσθάνθην τρόμον καὶ κατάπληξιν ὅτε μοὶ εἶπε: «Πρέπει ὁ κύριος Δερόδης νὰ νυμφευθῇ τὴν δεσποινίδα Ἀννέταν».

— Τί λοιπὸν πρέπει νὰ γείνῃ, ἀφοῦ δὲν μὲ ἀγαπᾷ;

— Ἀλλ' εἶναι ἢ ὄχι ἔντιμος ἄνθρωπος; τοῦτο πρέπει νὰ μαθωμεν.

— Πῶς ὅμως;

— Θὰ ἴδωμεν.

— Σκέφθητι σύ, ἐγὼ δὲν δύναμαι, δὲν ἔχω τὸν νοῦν εἰς τὴν κεφαλήν μου.

Ἡ Ἰουλιανὴ ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ. Οὐδέποτε ἠσθάνθη βαρυτέραν τὴν εὐθύνην τῆς μητρὸς οἰκογενείας.

— Ἡ μάμμη, εἶπε καθ' ἑαυτήν, εἶναι ἀδύνατον, ἡ μήτηρ· ἄ! ἡ δύστηνος γυνή! Ἔπειτα πρέπει νὰ τὰ μάθωσιν ὅλα. Ἐγώ; Ἂν ἤρχετο, ναί. Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν ἔρχεται, ἀφοῦ δὲν θέλει νὰ ἔλθῃ, δὲν δύναμαι νὰ μεταβῶ παρ' αὐτῷ. Ποῖος δύναται νὰ μὲ ἀντικαταστήσῃ;

Ἐσκέφθη πρὸς στιγμήν.

— Κανένα δὲν ἔχομεν, οὔτε συγγενεῖς, οὔτε φίλους δυναμένους νὰ ὁμιλήσωσι καὶ νὰ μᾶς ὑπερασπίσωσι.

— Θεέ μου!

Μετὰ στιγμὴν σιγῆς ἐδράξατο τῶν χειρῶν τῆς ἀδελφῆς της καὶ σφίγγουσα αὐτὰς πυρετωδῶς:

— Ναί, ἔχομεν ἕνα; ἀνέκραξε.

— Ποῖον;

— Ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ ὁμιλήσῃ, ἐνῷ πάντες ἐσιώπων...

— Τὸν κύριον Βονέ!... Θέλεις:

Καὶ γνωρίζεις ἄλλον μᾶλλον ἄξιον τῆς ἐμπιστοσύνης μας; Μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν, τοὺς ὁποίους βλέπομεν ἐδῶ, οὗτος εἶναι ὁ μᾶλλον ἀξιοπρεπής, ὑπερήφανος καὶ ἀφωσιωμένος.

— Εἶναι τοῦτο λόγος διὰ ν' ἀναλάβῃ τὴν ὑπεράσπισίν μας;

— Μ' ἀγαπᾷ.

— Σοὶ τὸ εἶπεν.

— Οὐδέποτε.

— Καὶ σύ;

— Τὸν ἀγαπῶ. Ἀφ' ἧς ἡμέρας τὸν εἶδα, συνεπάθησα πρὸς αὐτόν, τότε δὲ ἐσκέφθην νὰ σοὶ τὸν δώσω ὡς σύζυγον. Διατί νὰ μὴ τὸν δεχθῇς τότε;

— Θὰ σοὶ ἀφήρουν τὴν εὐδαιμονίαν σου.

— Θὰ ἐξησφάλιζα τὴν ἰδικήν σου. Πλὴν ν' ἀγαπῶ τὸν κύριον Βονὲ καὶ ν' ἀγαπῶμαι παρ' αὐτοῦ, τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ οὔτε τὴν ἰδικήν μου, οὔτε τὴν ἰδικήν του εὐτυχίαν. Μᾶς χωρίζει ἡ ὑπερηφανειά του. Εἶναι πτωχὸς καὶ εἶμαι πλουσία, τοὐλάχιστον πολὺ πλουσία δι' αὐτόν. Ἡ τιμὴ καὶ ἡ ἀξιοπρέπειά του θὰ τῷ κλείωσι πάντοτε τὰ χείλη, ὡς τοῦ τὰ ἔκλεισαν μέχρι σήμερον. Ἡ κληρονομία, τὴν ὁποίαν προσεδόκα, τὸν ἔκαμε κάπως νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ πᾶσα ἐλπὶς περὶ τῆς κληρονομίας ταύτης ἐξέλιπεν ἤδη.

— Τί περιμένεις ἀπὸ αὐτόν;

Τὸν παρεκάλεσα νὰ ἔλθῃ αὔριον διὰ νὰ συσκεφθῶμεν· δὲν θὰ μάθῃ τι παρ' ἐμοῦ, ἀφοῦ γνωρίζει τὰ πάντα. Ἔσο ὅμως βεβαία, ἀδελφή μου, ὅτι ἂν ἦναι δυνατὸν νὰ σωθῇς, θὰ σωθῇς ἀπὸ αὐτόν.

Ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας της.

— Ἀκούω ἐδῶ φωνήν, ἡ ὁποία μοὶ λέγει ὅτι θὰ σὲ σώσῃ.

— Ἄ! ἂν ἠδυνάμην νὰ ἐλπίζω ὡς σύ· ἂν ἠδύνασο νὰ μοὶ μεταδώσῃς ὀλίγην πεποίθησιν.

— Ἔχω πεποίθησιν εἰς τὸν κύριον Βονέ.

— Καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω πλέον πεποίθησιν εἰς ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ.

— Ἐφ' ὅσον ἡ πάλη εἶναι δυνατή, δὲν πρέπει ν' ἀποθαρρύνεσαι· ὁ κύριος Βονὲ καθιστᾷ τὴν πάλην δυνατήν.

Ἡ Ἰουλιανὴ ἠθέλησε νὰ κατακλίνῃ τὴν ἀδελφήν της. Ἐξέδυσε λοιπὸν αὐτήν, ὡς ὅτε ἦτο μικρά, μὴ παίζουσα μὲν μετ' αὐτῆς, ἀλλὰ θωπεύουσα ἠδέως αὐτήν. Ἐξήπλωσεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς κλίνης, ἔθηκε τὴν κεφαλήν της ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου καὶ ἐκράτει τὴν χεῖρά της ἐντὸς τῶν ἰδικῶν της, μέχρις οὗ ὁ ὕπνος ἔκλεισε τὰ βλέφαρά της.

Ὡς ἐν ὀνείρῳ ἡ Ἀννέτα ἠσθάνθη τὰ χείλη τῆς ἀδελφῆς της ψαύοντα τὸ μέτωπόν της.

[Ἕπεται συνέχεια] Κ.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς 'Αθῆναι Πάτραι Πύργος 'Ολύμπια.

Πειραιεὺς	ἀν.	6.20π	8.20*	11.50π	—	'Ολύμπια	ἀν.	8.30π	—	1.50μ	5.05μ
'Αθῆναι	»	7.00	9.00	12.30	—	Πύργος	ἄφ.	925.	—	2.45	6.00
Κόρινθος	ἄφ.	9.58	12.12	3.22	—		ἀν.	—	7.00π	3.10	4.25μ
	ἀν.	10.18	9.20π	3.35	4.30μ	Λεχαινὰ	ἄφ.	—	8·47	4.39	6.35
Ξυλόκασ.	ἄφ.	11.16	10.54	4.33	6.04		ἀν.	—	8.53	4.44	6.40π
'Ακράτα	ἄφ.	12.26	—	5.29	7.25	Πάτραι	ἄφ.	—	11.00	7.05	9.15
	ἀν.	12.28	5,45π	5.30	3.30μ		ἀν.	7.45π	12.10	8.50π	3.00μ
Αἴγιον	ἄφ.	1.29	7.03	6.20	4.45	Αἴγιον	ἀν.	9.12	1.30	10,25	5.15
Πάτραι	ἄφ.	3.10	9.05	7.40	6.45	'Ακράτα	ἄφ.	10.04	2.20	11.40	6.35
	ἀν.	3.40	7.15π	4.05μ	—		ἀν.	10.08	2.25	6.00π	—
Λεχαινὰ	ἄφ.	5.41	9.48	7.00	—	Ξυλόκασ.	ἀν.	11.17	3.20	7.16	11.30
	ἀν.	5.46	9.54	6.45π	—	Κόρινθος	ἄφ.	12.14	4.18	8.50	1.05
Πύργος	ἄφ.	7.35	11.45	9.00	—		ἀν.	12.34	4.32		2.30*
	ἀν.	7.15π	12.00		4.00	'Αθῆναι	ἄφ.	3.40	7.30		5.50
'Ολύμπια	ἄφ.	8.10	12.55		4.55	Πειραιεὺς	ἄφ.	4.15	8.00		6.25

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	8.35π (1)	12.30μ	Τρίπολις	ἀν. 8.45π	12.45μ (2)
Ἄργος	11.25	3.08	**Ναύπλιον**	ἀν. 11.10	4.
Ναύπλιον	12.15	3.50	Ἄργος	ἀν. 11.55	4.40
Τρίπολις	4.00	6.40	Κόρινθος	ἀν. 1.15	7.15

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.20	—	6.15	Λουτρὰ	—	—	—	1.45
Βαρθολομ.	7.35	10.40	2.30	6.30	Κυλλήνη	—	8.10	11.15	3.05
Κυλλήνη	8.00	11.05	2.55	—	Βαρθολομ.	6.30	8.43	11.42	3.40
Λουτρὰ	—	12.25	—	—	Καβάσιλα	6.45	8.58	—	3.55

*. Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξὺ Μύλλων Ἄργους Ναυπλίου ἓξ ἁμαξοστοιχίαι καθ' ἑκάστην.

Η ΙΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δὲ 'Αμίτσις εὑρίσκεται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ μας, ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10, καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 4.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

'Αθῆναι, 'Οδὸς 'Αριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Χάρτης τυπογραφικὸς διαφόρων ποιοτήτων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖος καὶ μή. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαὶ μέτριαι.

Bazar de la Havane

ΧΡ. ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

Πλατεῖα 'Ομονοίας, Οἰκία Πάγκα, καὶ ὁδὸς Σταδίου, οἰκία Καλλιγᾶ.

ΚΑΠΝΑ 'Αγρινίου, Λαμίας, Θεσσαλίας, Τουρκίας, Γενιτζέ.— ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ Γενιτζὲ (Αἰγύπτου) ἑκάστη χιλιὰς φράγκα 40. Μὲ δοκιμήν.—ΠΟΥΡΑ 'Ολλανδίας, Γερμανίας, 'Αβάνας εἰς κουτία καὶ λιανικῶς. — ΠΙΠΑΙ Παρισίων καὶ Βιέννης ἐκ Κεχριμπαρίου, καὶ διάφοροι ἄλλαι. Τιμαὶ μέτριαι.

Τὸ **Bazar de la Havane** ἀναλαμβάνει τὴν πώλησιν ΣΙΓΑΡΕΤΤΩΝ **λιανικῶς** διὰ τὸ 'Εσωτερικόν, εἰς δὲ τὸ 'Εξωτερικόν, οἱαεδήποτε χώρας Εὐρώπης καὶ Τουρκίας,τὴν ἀποστολὴν δεμάτων **χονδρικῶς**. Ἡ τριακονταετὴς ἐργασία καὶ πεῖρα τοῦ καταστηματάρχου καὶ κατασκευαστοῦ κ. 'Αγγελίδου εἶνε ἡ μόνη ἀπόδειξις καὶ ἐγγύησις ὅτι μόνον εἰς τὸ **Bazar de la Havane** δύναταί τις νὰ εὕρῃ τὰ περιφημότερα 'Ελληνικὰ καὶ Τουρκικὰ καπνά, διότι ὅλα τα εἴδη τῶν καπνῶν 'Ελλάδος καὶ Τουρκίας ἐκλέγονται καὶ συμμιγνύονται μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας καὶ τέχνης ὑπὸ τοῦ ἰδίου κ. 'Αγγελίδου, καὶ ἑπομένως εἶνε τὰ μόνα καπνά, — πρὸ πάντων τὰ **Ἑλληνικά**—τὰ ὁποῖα ἔχουν γεῦσιν ἐξαισίαν καὶ γλυκυτάτην. Ὁ ἐπιθυμῶν λοιπὸν νὰ καπνίσῃ σιγάρον φυσικῶς εὐῶδες—ἰδίως ἑλληνικὸν—καὶ ὄχι τεχνικῶς, ὡς τὰ τῆς Τουρκίας ('Αγασελούκ), ἂς ἀγοράζῃ σιγάρα μόνον ἀπὸ τὸ

BAZAR DE LA HAVANE

ΥΔΑΤΑ ΚΥΛΛΗΝΗΣ πρόσφατα εἰς φιάλας πωλοῦνται μόνον παρὰ τῇ Διευθύνσει τῶν Σιδηροδρομων Πελοποννήσου (ὁδὸς Πινακωτῶν 14) πρὸς δρ. 6 τὴν δωδεκάδα. Δι'ἑκάστην ἐπιστρεφομένην καινὴν φιάλην ἀποδίδονται λεπτὰ 15. 14

ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ

ΓΝΗΣΙΟΙ εὑρίσκονται ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ κ. **Π. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ** πωλούμενοι εἰς φιάλας ἢ κατ' ὀκᾶν.

Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι ὅλων τῶν ἐπιδορπείων Εὐρωπαϊκῶν, καὶ συνιστῶνται παρὰ τῶν ἰατρῶν εἰς ἀσθενεῖς. 'Απλῆ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν τούτων. 'Οδὸς Μουσῶν, 11. 15

ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΑ «ΧΑΥΤΕΙΑ»

Α. ΛΑΛΟΥΚΙΩΤΗ ΚΑΙ Ι. ΚΟΥΚΟΥΛΗ

Τὸ μόνον παρὰ τὰ Χαυτεῖα παντοπωλεῖον, τὸ ὁποῖον πωλεῖ γλυκύτατον

ΧΑΒΙΑΡΙ

ΓΕΛΒΑΣ καὶ πρώτης ποιότητος. Δοκιμάσατέ το καὶ θὰ ὑπερευχαριστηθῆτε καὶ ὡς πρὸς τὴν γεῦσιν καὶ ὡς πρὸς τὴν τιμήν. 1

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΒΡ

125 'Οδὸς Αἰόλου 125.

'Εκομίσθησαν

Λάμπαι, Πολυέλαιοι, μεγάλη συλλογὴ **κρυσταλλίνων σκευῶν**, μεγάλη συλλογὴ **σκευῶν ἐκ Πορσελάνης καὶ Φαΐάνς**, πλουσία συλλογὴ **κομψοτεχνημάτων. — Μαχαιροπήρουνα, σύνολα τείου,σύνολα τραπέζης** — Τιμαὶ ὡρισμέναι.

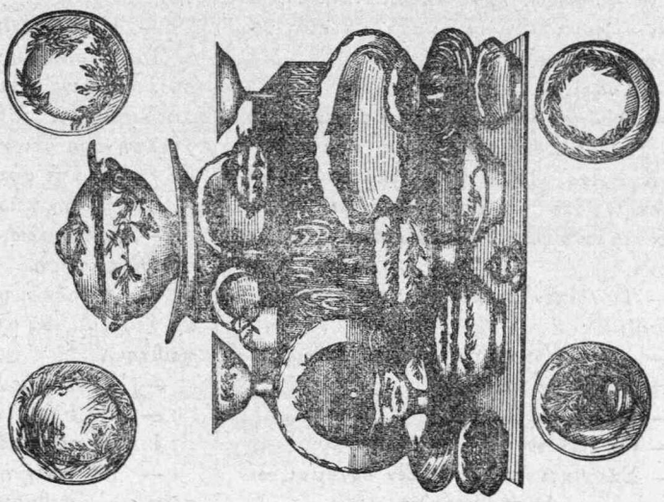

GRAND MAGASIN LE LOUVRE

125 *Rue d'Éole* 125.

On a apporté

Lustres, grand choix de **vase de cristal**, grand assortiment **d'article en Porcelaine et en Faience**, riche collection **d'articles de luxe.—Service de table. — Services a thé.** — *Prix Fixe.*

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ δεχόμεθα εἰς λίαν συγκαταβατικὰς τιμάς.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ» πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ, ὁδὸς Προαστείου, ἀριθμὸς 10, ἀντὶ λεπτῶν 20.

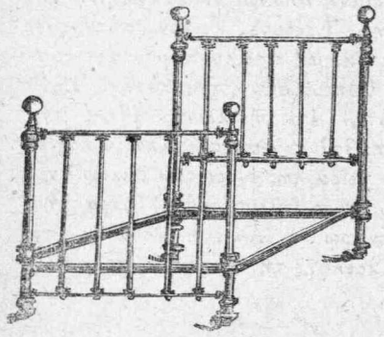

ΚΛΙΝΑΙ ΣΙΔΗΡΑΙ

ΚΛΙΝΑΙ κομψόταται, ΚΛΙΝΑΙ στερεώταται, ἀπαράμιλλοι πρὸς τὰς ἀγγλικάς, εὑρίσκονται εἰς τὸ κλινοπωλεῖον τοῦ κυρίου

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΟΥΚΑΚΗ

ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κολοκοτρώνη ἀριθμὸς 88. Τὸ Κατάστημα τοῦ κ. Κουκάκη ὑποχρεοῦται εἰς τοὺς ἀγοραστὰς διὰ τὴν ἐπιδιόρθωσιν οἵας δήποτε βλάβης **δωρεάν**.

'Αγοράσατε κλίνας διότι θὰ εὐχαριστηθῆτε.

Στερεότης — κομψότης — εὐθηνία — ἐπισκευὴ δωρεάν. 10

ΟΙΝΟΙ

ΤΟΥ ΕΝ ΤΕΓΕΑ ΟΙΝΟΠΟΙΕΙΟΥ **ΑΔΕΛ. Σ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ**. Οἱ ἄγνοι καὶ εὐώδεις ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΟΙ ΟΙΝΟΙ καὶ ὁ σπινθηροβόλος καὶ ἀφρώδης ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ τοῦ Οἰνοποιείου τούτου βραβευθέντες ἐν τῇ Παγκοσμίῳ 'Εκθέσει τῶν Παρισίων, πωλοῦνται εἰς τὸ ἀρτισύστατον Πρακτορεῖον Καταναλώσεως, κείμενον ἐν τῇ ὁδῷ Προαστείου ἀριθ. 3 παραπλεύρως τοῦ Θεάτρου τῶν Κωμῳδιῶν.

Καμπανίτης ἡ φιάλη Δρ. 4. — Καμπανίτης ἡ 1)2 Δρ. 2,50.—Οἶνος λευκὸς 4 ἐτῶν ἡ φιάλη Δρ. 1.—Οἶνος λευκὸς 2 ἐτῶν ἡ ὀκᾶ λεπ. 80.—Οἶνος μέλας 4 ἐτῶν ἡ φιάλη λεπ. 80.—Οἶνος μέλας 2 ἐτῶν ἡ ὀκᾶ λεπ. 60.

'Επιστρεφομένης τῆς φιάλλης ἀποδίδονται λεπ. 25.

Διὰ ποσὰ ἄνω τῶν 25 ὀκάδων ἡ ἀνάλογος ἔκπτωσις.

Δοκιμάσατε.

ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ» ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, 10